

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Her Yerde Devrimci Eylem HER ADIMDA İKTİDAR HEDEFİ

• Fabrikalar, Tarlalar
Siyasi İktidar
Herşey Emeğin
Olacak

• Perişan Sermaye
Marx'ın Hayaleti
ve Yerli Lula

• Irak İşçileri
Son Sözlerini
Söylemedi
Daha

• Parti Devletin
Devamını
Sağlayacak
Temel Unsurdur

• Aysunumuzu
Ayışığımızı
Andık

YAYINEVİMİZDEN TEMİN EDEBİLİRSİNİZ

ZİNDAN SAVAŞLARININ KISA TARİHİ

ZİNDAN SAVAŞLARININ KISA TARİHİ

Yeni
Dönem
Yayınçılık

Yeni
Dönem
Yayınçılık

“...Emekle sermaye arasındaki savaşın sertleşmesini geciktirecek düzeyde gelişmiş bir ekonomiye sahip olmayan tüm ülkelerde karşı-devrimci zorun, sermayenin güncel politikası olması gerçekliği bir kez daha karşımıza çıkmıştı. Bu yeni ve topyekün saldırı dalgasının zindanları kapsamaması düşünülemezdi. Aksine, saldırının ilk dalgaları önce zindanlarda görüldü. Bir kez daha zindanlara saldırı, emekçi sınıflara ve Kürt halkına saldırının işaret fişegi oldu.

Böylece 12 Eylül' den itibaren devrim ile karşı-devrim, bunların politik temsilcileri arasındaki savaşın en çıplak, en yalın, yüz yüze ve en eşitsiz koşullarda yaşandığı alanlardan biri olan zindanlardaki mücadeleye yeni bir sürece giriyordu.

Bu sürecin en önemli özelliği, anlaşılacağı üzere, devrimin yenilgi ve geri düşüş dönemine değil, aksine, devrimin yükseliş dönemine ait olmasıdır. Bu temel ayırım noktası, bundan böyle yaşanacak zindan savaşlarına da damgasını vuracaktı...”

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

Türkiye ve Kürdistan'da sürekli genişleyen ve derinleşen devrimci bir kriz yaşanıyor. Bu kriz, kapitalizmin ekonomik işleyişinden, bu işleyişin bir ekonomik bunalıma varmasından, sistemin iç çelişkilerinden, kısacası kapitalizmin temellerinden doğmaktadır. Bu temellerde devrimci bir kriz kaçınılmaz olarak doğar. Kapitalizmin temelleri üzerinde zorunlu olarak ortaya çıkan her ekonomik bunalım ve her politik çatışma devrimci krizi biraz daha büyütmeden başka bir şey yapmıyor.

İşbirlikçi tekelci sermaye, devrimci krizin büyüyen tüm toplumu etkisi altına alması ve kurulu toplumsal düzenin temellerine yönelmesi karşısında acizdir. İşçi sınıfıyla kapitalist sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişki ve sınıf savaşımı keskinleşiyor ve zorunlu olarak daha da keskinleşecektir. Olaylar devrimci yönde ilerliyor. Tüm gelişme, çelişki ve olaylar devrimi kaçınılmaz yapmıştır. Devrim artık geleceğin sorunu olmaktan çıkıp, güncelleştirilmiştir. Bu toplumsal düzeni altüst edecek olan devrim, gün gün derinleşmekte, genişlemekte, yoğunlaşmakta ve büyümektedir.

Emekçi kitleler yaşam koşullarında köklü bir değişiklik yapmak istediklerini her gün güçlü bir şekilde ortaya koyuyor ve bu yönde yükselen bir eylem çizgisi izliyor. Emekçiler bu koşullarda artık daha fazla yaşayamaz duruma gelmiştir. Ve hiçbir emekçi de her gün biraz daha ağırlaşan ve kötüleşen bu koşullarda yaşamayı kabullenemez. İçinde bulunduğu yoksulluk ve sefalet koşullarına son vermek için eylemden eyleme koşuyor. Bütün bu durumlardan doğmuş olan devrimci durum, her yeni gelişmeyle birlikte daha bir olgunlaşmaktadır. Böylesi bir ortamda burjuvazi ne egemendir, ne de yönetebiliyor. Bu yüzden krizden krize düşmekten kurtulamıyor.

Sermaye sahipleri içinde buldukları durumdan kurtulmak için başvurdukları yöntem, halk kitleleri üzerinde şiddet, daha fazla şiddet uygulamak olmuştur. Krize bir çıkış yolu bulmak ve emekçi kitlelerin devrim yoluyla iktidara gelmesini önlemek için, tekelci sermaye iki kez askeri faşist darbe yaptı. Diğer dönemlerde ise olağanüstü hal, sıkıyönetim ve en ağır faşist baskı yasalarıyla egemenliğini sürdürdürebildi. Ancak yine de tekelci kapitalist egemenliği yıkmaya yönelen devrimi önleyemedi. Çünkü devrimi yaratan koşullar ortadan kalkmamıştır. Devrimci güçler ne kadar bastırılrsa da, eğer devrimi yaratan ekonomik, tarihsel, toplumsal ve politik koşullar varlığını sürdürüyorsa - hatta bu koşullar gün be gün olgunlaşıyorsa- devrim mutlaka gündeme gelir. Bizde de böyle olmuştur.

Tekelci burjuvazi, devrim baskısından kurtulmak için, faşist devlet terörünün yanında, başka bir yola daha başvurdu: Politik çevirme hareketi. Buna göre burjuvazi, emekçi kitlelere güya kendilerini ifade etmeleri için politik- yasal seçenek sunmuş oluyor. Örnek: parlamentoya girme ve başka yasal yollardan yararlanma. Böylece "demokratik" adı altında en baskıcı faşist egemenliği sürdürmüş olacak. Bu politikaya AB'den güçlü destek buldu. Böylelikle, güçlü bir emperyalist destek ve yönlendirmeyle bugüne değin üstesinden gelemediği devrim tehdidinden tamamen kurtulmuş olacaktı. Fakat, halkların içinde AB hakkında yaratılan "umutlar", yine AB'nin uygulamalarıyla kısa sürede dağıldı. "Umut" yerini öfkeye bıraktı.. AB, emperyalist bir güç olarak özgürlükçü değil, egemenlik peşinde koştuğunda 19 Aralık zindan katliamında, 1 Mayıs Taksim eylemlerinde, devrimcilere yönelik sokak

saldırıları sırasında ve Kürt ulusunun ulusal kendi kaderini kendi tayin etmesi hakkına karşı tekelci sermayeyi ve faşist devleti destekleyerek gösterdi. Öte yandan AB'nin Türkiye'ye kabul ettirdiği kararlar ve yasalarla ekonomik planda çok geniş emekçi kitlelerin yoksulluğu ve sefaleti biraz daha derinleşti. AB'nin, ABD'nin, tüm emperyalist güçlerin amacı, Türkiye gibi bağımlı ülkelerde ekonomik ilhakı sonuna kadar götürerek ekonomik bağımlılığı artırmak; sömürülerini ve egemenliklerini genişletmektir.

Sonuçta ne işçilere, tüm emekçilere ve Kürt halkına yönelik faşist terör ve katliamlar devrimci krizin büyümesini durdurabilirdi, ne de politik çevirme hareketi ve öne çıkarılan dini gerici devrimin gelişmesini önleyebilirdi. Devrim bu sistemin yarattığı koşullar tarafından sürekli gündeme getirilmekte ve ateşlenmektedir.

Egemen güçlerin bel bağladıkları küçük burjuva sol hareketin doksanlı yılların başında yasal parti kurarak düzenin aşırı muhalefet partisi olma girişimleri de istenilen sonucu vermedi. Sosyal-reformist partiler, onca burjuva desteğe karşın, devrimci hareketi ortadan kaldıramadı. Çünkü devrim bir avuç insanın iradesi olmaktan çıkmış, geniş kitlelerin iradesine dönüşmüştü. Bazı devrimci devrimci sirt çevirip burjuva düzene sığındılar diye, bir devrim halkların içinde bu denli kök salmışken, onu oradan söküp atamazsınız. Devrimci mücadele bu dönemde, çok daha şiddetlendi, yaygın ve yoğunluk kazandı. Devrimci hareket ise daha bir güçlü duruma geldi.

İşbirlikçi tekelci sermayenin ve emperyalizmin egemenliği bir devrimle yıkılmadığı sürece başka biçimde yıkılmaz. Halk kitleleri isteklerini, özlendiklerini, en temel sorunlarını ancak bir devrimle giderebilir. Devrim tüm emekçilerin kurtuluşunun koşuludur. Bu devrimin zorunluluğu ve kaçınılmazlığı en geniş kitleler tarafından her geçen gün çok daha berrak biçimde kavranıyor.

Peki bu devrim nasıl bir devrim olacaktır?

Önümüzdeki devrim **Demokratik Halk Devrimi** olacaktır. Bu devrimin kuracağı iktidar da **Demokratik Halk İktidarı** olacaktır. Bu devrim özgür bir ortam yaratacak ve **Halk Demokrasisini** gerçekleştirecektir. Devrimin öncüsü ve yönlendiricisi işçi sınıfıdır. Devrim işçi sınıfının önderliğinde, işçide yoksul temel ittifakına dayanacak, kırsal ve kentli işçi olmayan emekçilerin katılımıyla gerçekleştirilecektir. Bu devrim adı üstünde, bir halk devrimi olacaktır. Demokratik halk devriminin zaferiyle birlikte kesintisiz olarak sosyalizme varılacaktır. Bu devrimci mücadele **demokrasi ve sosyalizm** mücadelesidir.

Bu devrim neyi çecektir?

Devrim, tekelci sermayenin ekonomik ve politik egemenliğini ortadan kaldıracaktır. Sanayi işletmelerine, bankalara, büyük özel mülkiyete, uluslararası sermaye yatırımlarına el koyarak, toplumsal mülkiyete dönüştürecek, büyük topraklara zor alımı uygulayacaktır. Devrim giderek kapitalist mülkiyetin temellerine yönelcektir.

Bu mücadelenin öncü gücü olan proletaryanın devrimci sınıf partisi, devrimci hedefleri şu sloganlarla ortaya çıkarmıştır; **Bütün İktidar Emeğin Olacak, Kürt Ulusunun Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük.**

Her halkçı devrimin ön koşulu askeri-bürokratik devlet makinesini parçalamak, onu yıkmaktır. Bu devrimde kuşkusuz onu yapacaktır. Bu koşul yerine getirilmeden işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin iktidarı olan Demokratik Halk İktidarı kurulamaz.

Bu topraklarda devrim geleceğin değil, bugünün sorunudur. Bu nedenle yalnız bir propaganda sorunu değil, günlük pratik görevler ve somut hazırlıklar sorunudur. Bu halk kitlelerin en temel sorunlarını çözme sorunudur. Devrimci mücadele olmadan, devrimci yöntemler olmadan, zora dayalı devrim olmadan halkın hiçbir yaşamsal sorunu çözülemez.

İşçi sınıfının ivedi, en öne çıkan ve en önemli görevi iktidarı ele geçirmektir. Tüm mücadelesini ve enerjisini, tüm eylemlerini bu hedefe yöneltmelidir.

C.DAĞLI

PERİŞAN SERMAYE, MARX'IN HAYALETİ VE YERLİ LULA

Başımıza kesin taş yağacak! Olacak iş değil ama, ah şu Yeni Evre, yoğunlaşan tarih... çoğu kez "bakalım daha neler göreceğiz!" dediriyor.

Olay şu: Türkiye'nin en büyük tekellerinden biri, hiçbir masraftan kaçınmamış, dünya çapında dev bir tekelin "efsane" CEO'sunu konferans için davet etmiş. Eh, böyle bir şahsiyet arzı endam eyler de, hayatı boyunca işleri böyle adamların önünde el etek öpüp gerdan kırmak olan işbirlikçiler salonu doldurmaz mı hiç?!

Mermer suratlı "efsane" yönetici ilgiden memnun, birkaç harcı alem laf etmek için aldığı paradan memnun. Tabii ki, Türkiye'nin meşhur işbirlikçi tekelcilerinden İshak Alaton, hazrete şu soruyu yöneltene dek: "*Serbest piyasa işleyişini yerine getiriyor mu? Adam Smith öldü sanırım. Çözüm için insanlığın Karl Marx'ı yeniden keşfetmesi mi gerekiyor?*"

Azametli global tekelin mermer suratlı CEO'su için Marx'ın adını duymak yeterince irkiltici fakat, salonda çok daha şaşırtıcı bir şey oluyor: Efsane CEO'yu dinlemeye gelen sinekkaydı tıraşlı beyefendiler ve pahalı parfümlü hanımefendilerin doldurduğu salondan, soruyu yönelten İshak Alaton'a çılgınca bir alkış tufanı kopuyor. Manzarayı bir an için gözünüzde canlandırmaya çalışın. Mermer suratlı CEO, herhalde o an salonda, muzipçe gülen Marx'ın hayaletini görmüş olmalı.

Olay gerçekten ilginç. Kimsenin gericiliğinden şüphe etmeyeceği bir tekeli, kalıp Marx'a övgüler yağıyor. Dahası, tekeli sermayenin kaymak tabakası, nasır görmemiş elleriyle bu sözleri çılgınca alkışlıyor. İşbirlikçi tekeli efendilerin akıl sağlıklarını gerçekten de kaybetmeye başladığını düşünebilir miyiz?

Günahlar ve Keçiler

Sermayenin akıl sağlığı konusundaki şüphemizi saklı tutarak, diyebiliriz ki; Marx'ı açıkça öven bir soruya böylesi bir tepki vermek, sermaye dünyasının düşünsel reflekslerine ışık tutmakta. Gerçekte, serbest piyasa ve onun tartışılmaz peygamberi Adam Smith'e eleştiri yağdırmak, finans-kapital dünyasında giderek yayılan bir eğilim. Üstelik ilk defa ortaya çıkmıyor. 1929 bunalımı sırasında da benzer bir eğilim ortaya çıkmıştı.

Kapitalist sistemin sonunu işaret eden büyük küresel buhranın patlak vermesiyle birlikte, sermayenin pusulası tam anlamıyla şaştı. Çünkü felaket, tufan misali yağmaya

devam ediyor. Önce bankalar, sonra sanayi tekelleri, ardı ardına muazzam zararlar açıkladılar. Derken, dünyanın her bir köşesinden aç sınıfların ayaklanma haberleri gelmeye başladı. Ayaklanmanın görünen sebebi, gıda fiyatlarındaki inanılmaz artış olmakla birlikte, bu ayaklanmalar genel ekonomik buhranı, sistemin temel dinamiklerini yıkacak son büyük kriz haline getirecek denli önemli görünüyordu.

Gemiye önce fareler terk etmeye başladı. Bugüne kadar, buldukları konum ve görevler icabı, kapitalizmin dehşet gerçekliğini gördüğü halde susmayı tercih edenler, yavaş yavaş eteklerindeki taşları dökmeye başladılar. Bunlardan biri, Birleşmiş Milletler Gıda Hakkı yöneticisi Jean Ziegler, "*Eşitsiz ve dehşet bir dünya yaratan ve giderek vahşileşen bir borsa simsarları, spekülörler ve mali haydutlar çetesiyle karşı karşıyayız. Buna bir son vermeliyiz*" diyerek yılların suskunluğunu bozarken, günün birinde aç insanların zulmlere karşı ayaklanacağını sözlerine ekliyordu. Anlaşılan, teknokratlar, gemiyi terk etmek gerektiğine karar vermiş bile...

Bu kabus ortamı içinde, sermayenin ne kadar sağlıklı düşünebileceği tartışmalıdır. Fakat yine de o, kendi dışında bir günah keçisi yaratmak ve hedef haline getirmek gibi, daha önce birçok kez işe yarayan bir çabaya girişti. Çok geçmeden günah keçisi bulundu: Serbest piyasa.

Son otuz yılda, tüm dünyada sermaye hareketlerindeki sınırlama ve denetimleri kaldıran, piyasanın "gizli elini" her derdin devası ilan eden "neo-liberaller", doğrusu tüm günahın yüklenebileceği ideal bir keçidir. Ne de olsa, kendilerine sosyalist/marksist diyen kalabalık bir sosyal-reformcu tayfası (ki, bu toprak

Kapitalist sistemin sonunu işaret eden büyük küresel buhranın patlak vermesiyle birlikte, sermayenin pusulası tam anlamıyla şaştı. Çünkü felaket, tufan misali yağmaya devam ediyor. Önce bankalar, sonra sanayi tekelleri, ardı ardına muazzam zararlar açıkladılar. Derken, dünyanın her bir köşesinden aç sınıfların ayaklanma haberleri gelmeye başladı. Ayaklanmanın görünen sebebi, gıda fiyatlarındaki inanılmaz artış olmakla birlikte, bu ayaklanmalar genel ekonomik buhranı, sistemin temel dinamiklerini yıkacak son büyük kriz haline getirecek denli önemli görünüyordu.

larda onlardan pek çok örnek var) "istihdam dostu politikalar" adı altında dünyayı yeniden devlet-kapitalizminin denetimli piyasasına çağırıyor muydu? Kendini akıllı sanan tüm budalalar için dövülecek bir abaydı şu "neo-liberalizm". Bu nedenle, dünya finans-kapital devi Deutsche Bank'ın yöneticisi, rahat rahat "piyasaların kendini iyileştirme gücüne artık inanmıyorum" diyebiliyordu.

Eh, madem ki bütün sorunların kaynağı neo-liberal politikaları, çözüm de basit görünüyordu: Eski denetim mekanizmaları yeniden kurulmalı, sermaye hareketliliğine yeniden sınırlama getirilmeli, ama en önemlisi krize müdahale için tüm hükümetler, kimsenin gözünün yaşına bakmaksızın, kolları sıvamalıydı. Ne de olsa, "kapitalizm, kapitalistlere bırakılmayacak kadar önemlidir."

Ancak, 1929 buhranından çıkışı sağlayan bu türden devlet müdahalelerinin günümüzde hiçbir işe yaramadığını görmek için, sadece birkaç ay yetti. Dünyanın belli başlı merkez bankaları, tarihin en büyük para operasyonlarını ardı ardına gerçekleştirdiler. Ama hepsi boşa çıktı. Bankalar devletleştirildi, yine olmadı. Tüketimi artırmak için herkese bir dolarlık çekler verileceği söylendi, piyasa yine kıpırdamadı. Görüldü ki, ölmüş eşeği diriltmek için, ne Keynesçi olmak işe yarıyordu, ne de neo-liberalizme küfür yağdırılmak.

Madem ki ölmüş eşeği diriltmek imkansız, öyleyse onu gömmeye hazırlananlara engel olmak daha makul görünüyordu.

Stepne Lastiklerine Hava

İshak efendi ve onu çılgınca alkışlayanlar işte tam da bu ruh hali içindeydiler. 150 yıldır kabuslarında gördükleri Karl Marx'ı alkışlayacaklarını kuşkusuz hiç düşünmemişlerdi. Tam bir ruhsal çöküntü; yenilgiyi, sonun yaklaştığını hissedilen bir sınıfın, daha önceden planlanmamış bir tepkisi...

Öte yandan, anlık bir tepki de olsa, tekellerin sınıfın gelecekteki politikasına ışık tutuyor. Bir sınıf, egemen bile olsa,

çoğu kez politikalarını, daha önceden planlanmış bir çizgi içinde ortaya koymaz. Bir sınıf politikası, şurada burada beliren reflekslerden, şu ya da bu olaya gösterilen farklı tepkilerden oluşan yaklaşık bir eğilimdir.

Adam Smith'i ölü, Marx'ı kurtarıcı ilan eden bir refleks gösteren bir sınıfın, hemen aynı günlerde, olaylara verdiği diğer tepkilere göz atalım. TÜSİAD, tarihinde ilk kez, 1 Mayıs'ın tatil olması gerektiğini ileri sürüyor. (Gerçekten başımıza taşlar yağacak.) Elbette bu sözlerde, Taksim tartışmalarının yarattığı gerilimi yumuşatma isteği ön plandadır. Fakat, bu "yumuşama" taktiği bile, emekçi sınıflar karşısında artık sermayenin egemen olamadığının, devrimin yarattığı basınç karşısında burjuva zor aygıtının işe yaramadığının itirafıdır. Ve yine aynı TÜSİAD, Türkiye'nin en büyük sorununun, gerçek bir muhalif partinin bulunmaması olduğunu ilan ediyordu.

Bütün bunlar tek bir eğilime işaret ediyor: Yakın zamanda Türk tekelleri sermayesi, kendi "Lula"sını aramaya, bulamazsa yaratmaya girişecektir. Eskinin devrimci sendikacısı, şimdinin Brezilya devlet başkanı olan Lula, tüm Latin kıtasını altüst eden devrimci fırtınanın Brezilya'daki etkisini kıran bir sistem sübabı olarak, oldukça işe yaramıştı.

Bu toprakların Lula'sı olmaya aday stepne lastikleri pek çok, ama havaları pek sönük, bu arabayı taşıyamaz. Belki bu yüzden, DİSK'in burjuva yöneticileri daha fazla sokağa çıkar oldular. Değil 1 Mayıs'ta Taksim'de olmak, genel sağlık hakları için bile sokaklara çıkmayı gereksiz gören Türk-İş'in, nasıl olduysa birden bire Taksim fatihi kesilmesinin ardındaki gerçek de, tekellerin sınıfın yeni yeni şekillenmekte olan bu yeni politik eğiliminin kokusunu almış olmalarıdır.

Görünen odur ki, sosyal reformizm, tarihi misyonunu yerine getirmek için sermayenin desteğini alacaktır: Ölmüş eşeğe sopa sallamak, ama onun gömülmesini engellemek. İhtiyaç duydukları destek, mermer suratlı CEO'nun konuştuğu salondan kopup gelmeye başladı bile. □

TUTSAKLAR DURUŞMA SALONUNDA AYSUN BOZDOĞAN'I ANDI

26 Haziran 2008... Bugün TKEP/L davasından yargılanan altı tutsağın, Beşiktaş'taki Ağır Ceza Mahkemesi'nde duruşmaları vardı. "Anayasal Düzeni Silah Zoruyla Değiştirmek" suçuyla itham edilen tutsaklar, öğle saatlerinde mahkemeye çıkarıldılar. "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür" sloganıyla indiler ring araçlarından. 26 Haziran 2001'de sonsuzluğa uğurlanan Ölüm Orucu Savaşçısı'nı anıyorlardı. Hüseyin Durmaz, mahkeme salonunda okuduğu metinde 19 Aralık katliamını, ölüm oruçlarını ve Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzleşmesini anlattı. "Bugün 26 Haziran." diye başladı Hüseyin Durmaz. "Aysun yoldaşımızın Ölüm Orucu'nda ölümsüzleşmesinin üzerinden 7 yıl geçti. Faşist devlet, 19 Aralık 2000'de tüm zindanlara yönelik başlattığı eş zamanlı saldırıyla, büyüyen devrimi ezmek istedi. Emperyalizmin desteğini alarak gerçekleştirilen bu saldırıya, devrimci tutsaklar savaşla cevap verdi. F tiplerine karşı başlatılan Ölüm Orucu eyleminde Aysun yoldaşımızla birlikte 122 devrimci ölümsüzleşti. Bu büyük savaş, emekçi halkların bilincinde ve yüreğinde kazanılan bir zafer olarak tarihe geçti.

Aysun yoldaş yaşıyor. İşçi sınıfı onun kararlılığı ve cüretini örnek alarak kendi iktidarlarını kurmaya yönelmiştir.

Aysun yoldaş yaşıyor. Zindanlarda devrimci tutsaklar Aysun yoldaşın ve ölümsüzleşenlerin çelikten iradesini kuşanarak sürdürüyor. Devrim bayrağı Leninistlerin ellerinde yükseliyor.

Aysun yoldaş ölümsüzdür."

Mahkeme heyeti duruşmayı Kasım 2008'e erteledi. □

IRAK İŞÇİLERİ SON SÖZLERİNİ SÖYLEMEDİ DAHA

Emperyalist devletlerin katliamları, cinayetleri, yağma ve talanı ve buna karşılık Irak halkının direnişi, ayaklanmalarıyla geçen 5 koca yıl...

Bu beş koca yılın sonunda 1 milyon insanın öldürüldüğü söyleniyor! İşgal sırasında ve ayaklanmaları bastırmak için milyonlarca bomba yağdırdı bu topraklara... Bu bombaların büyük kısmı kimyasal içerikliydi ve en az iki tane "Hiroşima"ya denk geldiği, gazetelerin sayfalarında yer aldı. Yani binlerce insan, kimyasallarla yok edildi ve binlerce çocuk bu kimyasallardan dolayı ölmeye, sakat doğmaya mahkum edildi. Binlerce insan işkencelerden geçirildi ve binlercesi tutuklandı. Kadınlara, çocuklara, bazen erkekler dahi tecavüz edildi. Milyonlarca insan göç ettirildi. Ve emperyalist savaş devam ediyor! Toprak, hava, su kirlendi, yakıldı-yıkıldı. Yeraltı-yerüstü zenginlikleri satışa çıkarıldı, yağmalandı, talan edildi. Tüm bunlar dev tekellerin kasalarında şişirilmesi, emperyalist-kapitalist sistemin egemenliğinin sürdürülebilmesi içindi. Dünya çapında bir avuç zengin ve onların işbirlikçilerinin refahı, servetinin artırılması, mutluluğu içindi bu savaş!

3.Dünya Savaşının bir adımı olarak ABD, Irak'a birkaç hafta içinde Bağdat'a vardı ve burada "kolayca" zafer(!) ilan etti. Saddam iktidarını devirmek zor değildi; çünkü uzun yıllardır, Irak emekçileri ve ezilen halkları bu iktidara dış biliyordu. ABD bu savaşla Baas'ı ve çevre ülkelerdeki gerici iktidarların popülaritesini artırmış, özelde Baas'ı yeniden diriltmişti! İran-İrak savaşında büyük bir yıkımın altında kalan emekçilerin elleri Saddam'ın yakasındaydı. 1991'de Körfez Savaşı'nda ise yıpranmış, iyice güçten düşmüştü. Saddam bu ambargo yıllarında tepkiyi kendinden uzaklaştırmaya çalışarak özellikle de anti-emperyalist olduğunu iddia eden bütün grupları kendi hükümeti etrafında toplama özen göstererek, Irak halkının olası ayaklanmalarını ötelemeye çalışmıştı. Ama bunların hiçbirisi yeterli gelmiyor, içten içe mayalanma sürüyordu. O nedenle, bu işgale karşı Irak halkı daha ilk karşı koyuşta şunu haykırdı; "ne Saddam, ne ABD, biz kendi kendimizi yönetmek istiyoruz!" Daha sonra "Ne Saddam, ne ABD ne de kukla yönetimler!" dedi. Bu, uzun savaşlardan ve sınıf savaşımından elde edilen ciddi bir deneyimin, bilincin ürünüydü. "Kolayca elde edilen zafer" bu bilince çarpmış ABD'yi tarihinin en zor savaşlarından birine sokmuştu.

Irak Halkının Haklı Savaşında Olanaklar ve Engeller

Irak halkının tarihi ayaklanmalar, isyanlarla doludur. İşgalleri, dışardan dayatılan liderleri, hükümetleri ve kendi-

sine zulmedenleri hiçbir zaman kabul etmemiş, unutmamış, affetmemiştir. Mesela bir zamanlar Irak'taki en ünlü işbirlikçi başbakan Nuri El Said'in, Temmuz Devrimi sırasında Irak halkı tarafından cesedinin sokak sokak gezdirilerek taşlanması, hala egemenlerin kabusudur. Bir aşiretler topluluğu olmaktan çıkıp köhne geleneklerin zincirini taşımayı bıraktığı andan itibaren özgürlük savaşlarına uyanmış bir halktır. Bu noktada Irak işçi sınıfı, dönemin etkisiyle, ilk uyanışlarını sosyalizm düşüncesinde yaşamaya başlamış, "ilk komünist çevre 1929'da"(1) oluşmuştu. 1932'de hala Britanya işgali sürerken Basra'da kapı altlarından atılan, fabrikalarda dağıtılan ilk bildiri, "komünist bir işçi" imzasını taşıyor ve "Dünyanın Bütün İşçileri Birleşin! Yaşasın Arap Ülkelerinin İşçi ve Köylü Cumhuriyetleri Birliği" başlığında işçilere sesleniyordu:

"...Sokaklar işsizlerle dolup taşıyor... Kadınların ve çocukların yiyecek bir lokma ekmekleri yok(...)"

İşçiler! İnsanların hakları vardır ve haklarını ancak zora başvurarak elde edebilirler. Tarih bize bu dersi çoktan öğretti... İşçilerin sefaletini işçilerin kendilerinden başka kimse anlayamaz. Açlığın acısını, açlıktan kıvrananlar dışında hiç kimse bilemez. Bizi soyup soğana çevirmeye kalkıştıklarında bizim emeğimizin meyveleriyle keyif çatanları niçin suçlamayalım ki?(...)Yoldaşlar! Cesur olun! Çünkü biz, onurumuz, hayatımız ve gelecek kuşakların iyiliği için mücadele ediyoruz. İleri işçiler! Etkili eylemler, özgürlük ve refah için, ileri!"(2)

Bu cesur bildiri, o dönemlerde örgütlenmeye çalışan, ancak her seferinde örgütlülüğü yasaklanan, tutuklamalar ve baskılarla karşılaşan işçilerin, daha güçlü ve kararlı bir örgütlülüğe ihtiyaç duyduğunun göstergesiydi. 1935'te, Komintern'in de çabalarıyla, Irak'ta ilk defa Irak Komünist Partisi (IKP) kurulmuştu ancak, Komünist Parti yasadışıydı ve henüz illegal örgütlenmelerde deneyimli değildi. Bu yüzden IKP, defalarca ağır darbeler almış, yeniden kurulmuş, Irak işçi sınıfı arasında çalışmayı ısrarla sürdürmüştür. Tüm bu zamanlar IKP'nin en şanlı günleridir. Ancak yıllar içerisinde yaşadığı ayrışmalar, sağa kayışlar, aldığı darbeler, dogmatizme saplanması ve en sonu 90'larla birlikte tamamen oportünistleşmesi ve ABD işgaliyle Irak İşbirlikçiler Partisi'ne dönüşmesi yaşansa da bu, Irak işçi ve emekçi sınıflarının ileri yürüme isteğini engelleyememiştir. IKP, işçi sınıfının kurtuluşu yolundan ayrılrken, işçi sınıfı da onu terk etmiş, ancak sosyalizm işçi sınıfı arasında yerini korumuştur. Çünkü sınıflar arasındaki savaşımın inatçı gerçekleri yok olup giden partilere aldırmadan, yeni örgütler yaratarak sürmüştür.

Iraklı bir araştırmacı olan Aziz Alkazaz şöyle demektedir: "Irak'ta tarihsel olarak üç ana akım bulunuyor: İslamcılar, Arap milliyetçileri ve sosyalistler. Bunların halk kitleleri içinde kökleri bulunuyor."(3)

Bu "tarihsel üç ana siyasal akımın" en köklüsü sosyalistlerdir, hemen sonra Arap milliyetçileri gelir. İslamcılar ise, emekçi halklar arasında sosyalizm isteminin önüne geçmek için Arap milliyetçilerinin ve emperyalistlerin çok özel çabaları sonucu, bir tarih vermek gerekirse, özellikle 1970'lerde öne çıkarılmaya çalışılmıştır.

ABD 20 Mart 2003'te başlattığı Irak işgalinde bütün koşulların kendinden yana olduğuna gerçekten de inanmış mıydı bilinmez ama, Irak'ta savaşı kazanmanın Saddam'ı koltuğundan etmek kadar basit olmadığını görmüş oldu. Bir avuç işbirlikçinin dışında kimse bu gelen orduya gül atmadı. Bunun üzerine ABD, Irak emekçi sınıflarının ileri bilincini bulandırmak, yok etmek için her türlü çabayı sarf edip, dini ve mezhepler arası ayrımı özellikle öne çıkararak sürekli körükledi. Dinsel, etnik ayrımları yalnız söylemler bazında bırakmayarak, halkın içinde kendiliğinden gelişen direnişin güçlü olduğu yerlerde şii-sunni çatışmasının yaşanması için her türlü bombalı "eylemleri" bizzat emperyalist ordu mensupları ya da özel güvenlik şirketi adı altında kurulan paralı haydutlar çetesi yaptı. Bunlarla da yetinmedi, dini liderleri allayıp-pullayıp onların önünü açtı, örgütlenmelerini sağladı, mahalleleri dinsel topluluklar temelinde duvarlarla birbirinden ayırdı, oluşturulan kukla hükümetlerle dini ayrımları pekiştirmeye, kurumsallaştırmaya girişti. Irak'ta bir anda onlarca şii-sunni örgüt boy gösterdi. (Hatta bu örgütlerin kimileri G. Kürdistan'da faaliyet yürütmekte ve TSK-MİT tarafından da destek gördükleri basında yer almıştı) "Eylemlerin" hedefleri halklardı, halkların birbirine düşmanlığını körüklemek içindi. Şii-sunni dinci örgütlerin eylemlerinin büyük çoğunluğu bu nitelikte ve ender olarak işgal karşıtı eylemlerde bulunmaktaydılar. Bugün İslamcılar bir şekilde destek bulabiliyorlarsa, binlerce İslam militandan söz ediyorsa bunun nedeni ABD'nin bu yoğun çabaları, yoksulluk ve işsizliğin tepeye vurduğu sırada dinci örütlerin milislerine ekonomik imkanlar sunması ve son olarak işgalle birlikte nesnel koşulların insanları mutlaka örgütlü bir karşı koyuşun gerekliliğine zorlaması. Devrimcilerin olmadığı yahut yetersiz kaldığı yerde çakallar karınlarını şişirmek için fırsat bulur! İslamcılar dün olduğu gibi bugün de hakim sınıfların çıkarına uygun olarak hareket etmektedir. Irak halkının bu çok yoğun terör altında bulunduğu esnada İslamcılarını kiteselleşmesi için ABD'ye kafa tutması değil, tutar gibi görünmesi de onun bir dönem daha kitlelerce alkışlanmasına yeter. Tüm bunlara rağmen, "böl-parçala-yönet" uygulamasına

karşın yapılan bir ankete göre şeriat istediği söylenen Şii halkın yüzde 83'ü buna "Hayır" demiştir ve yapılan bu etnik-dini ayrımların sorumlusunun ABD olarak gördüklerini ifade etmişlerdir.

Irak halkının açık, ileri bilincini sosyalizm düşüncesinde örgütleyecek ve özgürlük savaşını sosyalist iktidarda somutlayacak ilkeli, güçlü bir komünist devrimci birlikteliğin (örgütün) yokluğu veya yetersizliği emperyalist devletlerin işini kolaylayan, elini güçlendiren en önemli olgu olarak bu beş koca yılda çok çarpıcı biçimde kendini göstermiştir.

Daha işgalin ilk haftalarında IKP nasıl çürümüş bir politik ceset olduğunu ispatlamıştır. Birkaç ay içerisinde IKP ayrışma yaşamış, IKP-Yurtsever Komünist Hareket olarak bölünmüşse de, bu grup IKP'den devraldığı politik bulanıklığı, tutarsızlığı ile önüne çıkan her renkten grupla işgal karşıtı "cephe" oluşturmaya çalışmıştır. Savaşın getirdiği canlılığın etkisiyle "eninde sonunda milliyetçi, İslamcı ve komünist güçler arasında bir köprü oluşturacağız". (4) Yurtsever Komünist Hareket 2004 başında diğerleriyle birlikte bir "cephe" olmayı başarmıştır. Bu cephe kimler yoktur ki.... Her türlü Baasçılar (yani Saddam'ın başında olduğu Baas'la geçmişte buradan ayrılan Baasçı gruplar), Arap milliyetçiliğini esas alan Nasırcılar (Sosyalist Birlik Partisi.... ki Nasırcılar geçmişte nasıl bir "sosyalist" olduklarını göstermişlerdir) çiçeği burnunda IKP-Yurtsever Komünist Hareket, 1960'ların ortalarında IKP'den ayrılan IKP-Merkez Komuta (ki bu parti o zamanlar IKP 'yi sağa kaymakla, iktidar meselesini ciddiye almamakla eleştirerek ayrılmıştır. Ne var ki, yıllar içerisinde ve aldığı ağır darbelerle benzer politik hataları tekrarlamıştır) ve cephenin en sağı İslami Komisyon, aşiretçi gruplar, Irak Yuvarımız gibi daha birçok grup...

Bugün hala kimi kopmalar ya da eklenmelerle bu "cephe" varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Ortak olarak söylenebilecek tek ortak noktalar işgalin sona erdirilmesi. Bremen mızıkacılarını andıran bu "cephe"nin on yıllardır bir çok deneyimden, sınamadan geçmiş Irak halkına tek vaatleri işgalcileri def edene kadar savaş! Saddam döneminin bile mumla aratıldığı bir halka bunu söylemek elbette bir şey söylemektir. Ama bu şeyin Irak halkının, emekçi sınıflarının beklentileriyle, onların gerçek kurtuluşlarıyla örtüşmediği aşikardır. El-Sadr'ın Mehdi Ordusu, 1920 Devrim Tuğayları gibi gerici-dinci grupların bile çıkarlarına dokunulduğunda (veya pastadan pay kapmaya çalıştıklarında) bir çok örgütten daha fazla işgal karşıtı olabiliyorken, "işgalcileri def edene kadar savaşacaklarını" ilan eden "cephe"nin farkı nerede kalıyor?

Her savaş aynı zamanda bir iktidar sorunudur. Emperyalist savaşta işçi sınıfı ve komünistler için asıl sorun "yurtseverlik" de-

ğil, "sosyalist bir vatan" kurmaktır, kendi iktidarını kurmaktır. Emekçi sınıfların nihai kurtuluşu sorunudur. Anti-emperyalist cephe birliğinin de asgari noktada da olsa ilkeli, ilerici, demokratik bir temel, nitelik taşıması proletaryanın çıkarı gereğidir. Estirilen terör ve şiddet ortamında Irak halkının adeta düşünceleri sakatlanmaya çalışılmaktadır. Halklar arasında o kadar çok kan sokulmuştur ki, bu sakat bırakmayı engellemenin, direnişi zafere taşımanın en önemli ayağı, Irak halkını, işçi sınıfını anti-kapitalist, anti-emperyalist cephede örgütlemektir. O nedenle işgale karşı savaş ve örgütlülük önemli olsa da "cephe"nin nasıl bir özgürlük, nasıl bir yönetim (iktidar) sorusuna yeteri kadar net bir cevap verememesi, Irak halkının ihtiyaç duyduğu, bu muazzam savaşta gerçek gücünü sergileyememesini getirmekte, suni bölünmelere açık hale düşürmektedir.

Tarih çok büyük deneyimlerle doludur. Nasıl bir örgütlülük, özgürlük, nasıl bir iktidar sorusunun sorulması ve doğru yanıtlanması sanki bir işgalde en son sorulması-yanıtlanması gereken şeylermiş gibi davranmak küçük-burjuva körlüktür. Bu körlük, Irak halkına yeni işgallerden ve savaşlardan başka bir şey getirmemiştir.

"Cephe"nin en büyük bileşenlerinden biri olan Baas'ın Irak halkına vaad edecek neyi kalmıştır ki? İki yıl önce Salah Muhtar adlı Baasçı bir sözcü, bir gazeteye şunları söylemiştir: *"Salah Muhtar, direnişin Irak'ta iktidarı ele almak için bütün hazırlıklarını tamamladığını" söyledi. (...) En sonunda, Baas Partisi'nin bir şekilde iktidara dönmesini dahi, (ABD bn.) kabul eder hale geldiler. Şu anda bazı Arap hükümetleri, ABD'ye, Baas iktidarının yeniden tesis edilmesi için baskı yapıyor."*(5)

Salah Muhtar'ın bu sözleri gerçekten de çarpıcı bir itiraftır. Baas eski Baas'tır. Arkasında gerici hükümetlerin desteği olmadan, büyük "ağabey"lerin taahhüdü olmadan iktidar koltuğuna oturamamıştır ve hala aynı karakterdedir. Komünistlerle işbirliğine gitmek ise Baas için köprüyü geçene kadar yürütülen bir sırt sıvazlamadır. Öte yandan, burada iki nokta daha vardır. Birincisi, Baas, iktidarı yeniden ele aldığı anda, en güvensiz koşulları yaşayacağından, İran'ı öne sürerek, esasta Irak halkının işgal sona erer ermez yeni bir devrimci iç savaşa yöneleceğini az-çok tahmin etmekte ve bu nedenle destek aramaktadır. İkincisi, ABD'nin Irak'ta saplandığı bataklık, sadece emperyalistleri değil, tüm bir bölgeyi rahatsız etmekte, Irak halkının bu savaştan, kendi devrimci kurtuluşunu yaratmasından korku duydukları için, eski düşmanı ve eski dost Baas'a razı gelmektedir. İşte Baas'ın durumu!

Eskiden örülen tüm taşlar savaşla birlikte yıkılmıştır. Bu yanı sıra Irak devrimci proletaryasının önünde de yeni olanaklar açılmıştır.

Beş yıldır Irak işçi sınıfı, en zor koşullarda çalışmaya, yoksulluğa, sağlıksız, eğitimsiz bir yaşama zorlanmaktadır. Iraklı işçi liderlerin değişimiyle, Saddam'dan sonra yeni anayasalar çıkarıldı, yeni efendileri korumak, zenginleştirmek için. Ama Saddam döneminde işçiler için ne yasaksa, hala devam ediyor. Saddam döneminde petrol-liman gibi kimi önemli iş kollarında örgütlenme, grev yasaktı. Buna karşılık işçiler kendi işçi komitelerini oluşturmaktan geri durmamışlardı. Liman ve demiryolu işçileri ise, hem işçi komitelerinde, hem de sendikalarda örgütleniyordu. İşgalle birlikte, işçi komitelerinin direnişle arasında bağ oluşunca ve yıllardan sonra ilk defa petrol işçileri sendikalarını kurunca, em-

peryalistler ve işbirlikçileri harekete geçip kendi güdümlelerinde kimi sendikalar kurmaya bile soyundular. Öncü işçilerin kurdukları sendika ve işçi komitelerini ise gayri-meşru ilan ettiler, tersten kimi işçiler de bu sendikaları işbirlikçilikle suçladı ve işçiler yönetimlere karşı birlikte hareket etmeye çalıştılar. İşgal dönemi boyunca birçok grev ve gösteri örgütleyen işçilerin üzerine bazen Iraklı güvenlik güçleri, bazen İngiliz-ABD orduları ateş açtılar, tutukladılar. Bu grevlerde, gösterilerde bazen de Iraklı askerler işçilere ateş açma-tutuklama emirlerini reddettiler.

Ekonomik ve sosyal taleplerle sınırlandırılan grev ve gösteriler her seferinde işgal karşıtlığına dönüşmektedir. Ancak işçilerin mücadele birliğinin önünde, tıpkı bizde olduğu gibi reformist ve işbirlikçi çevrelerin engelleri olmakta ve kimi sözde işçi liderleri, Irak işçi sınıfının tek sorununun ücret ve Saddam döneminden kalan ağır çalışma koşulları/yasaklar olduğunu dile getirerek adeta emekçilerle alay etmektedir. Yine de işçiler her fırsatta, grevlerinde de, bildirimlerinde de şunları yinelemiştir: *"Biz Irak halkı olarak kendimizi yönetmek için gerekli tüm yeteneklere ve araçlara sahibiz. Kendi demokrasimizi kurabiliriz... Biz kendimizi bu direnişin önemli bir parçası olarak görüyoruz."*(6)

Bu değerli sözler, 1920'de şair Obeyd'in işgale gelen Britanya ordularına karşı Irak halkını savaşa çağıran dizelelerini anımsatıyor, ancak bugünün işçi sınıfı, çocukluk dönemini çoktan geride bırakmış ve daha ileri bir toplum için rolünü oynamaya can atmaktadır. O, sadece işgalden değil, ezen egemen sınıftan da kurtulmak istemektedir. Irak işçi sınıfı en zor koşullardan geçmiş, en ağır darbelerin ardından yeniden yeniden ayağa kalkmasını ve savaşın-ayaklanmaların başını çekmesini bilmiştir. Bu yüzden işgale karşı verilen savaşın bir an önce zafere ulaşması için, Irak devrimci proletaryasının gücünü, kararlılığını ortaya koyması şarttır. Buna karşılık hem Baas, hem reformistler işçi sınıfının öne çıkmasını istememekte, onu geride tutmaya çalışmaktadır. Çünkü diğer durumda savaşın rengi, yönü değişmiş olacaktır. Geçmişten bugüne kadar Irak emekçi sınıfının katılmadığı hiç bir devrimci ayaklanma yoktur ve sınıf, ne zaman kendi ağırlığını, bilinci ve kararlılığını ayaklanmalara yansıtmışsa, o noktada ayaklanmalar ilerlemiş ve egemenlerin paçaları tutuşmuş, en ağır şiddet devreye sokulmuştur.

Emperyalist savaş, Irak halkının nihai kurtuluşu yoluna eski engeller ve yeni olanaklar döşeyerek sürmektedir. Irak, bu haklı savaşta zafer yüzü görece kadar deneyimli, olgun bir proletaryaya sahiptir. Bugün, Irak devrimci proletaryası, bu haklı savaşta daha fazla ötede tutulamayacak kadar öfkeli ve henüz Irak proletaryası son sözünü söylememiş, eylem silahını sonuna kadar kullanmamıştır. Irak halkının ve proletaryasının bu haklı savaşta en büyük olanacağı, bilincinin açıklığı, haklılığı ve emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş sürecini yaşamasındadır. En büyük olanaklılığı ise, ahmak solculardır

NOTLAR:

- (1) Irak'ta Sol'un Tercihi , İ.Salluci
- (2) a.g.e.
- (3) Evrensel, 26. 10. 2003
- (4) Evrensel, 24.11.2003
- (5) Evrensel, 24.10.2006
- (6) Evrensel, 28.02.2005

AYSUN BOZDOĞAN TAKSİM'DE ANILDI

Aysunumuzu, Ayışığıımızı anmak için bu sene de Taksim'de, Aysunumuzun kavgasını verdiği Sanat Merkezi'mizin önündeydik.

Saat 13.00 civarında Aysunumuzun resmi olan pankartımızı açarak İstiklal Caddesi'nde Rumeli Han önünde toplandık.

Aysunumuzun çok sevdiği Soluk Soluğa parçasını söyleyerek başladık. "Onlar ki dünyanın son umudu / Soyları tükenmeyen / Birer şahindiler"...

Okunan basın açıklamasında "Yola çıktık bundan tam 20 yıl önce... Arkamızda kaygılarımızı, çekingenliklerimizi bırakarak... Amacımız insanı, geleceği, kendimizi tanımak ve değiştirmektir... Çıktığımız yolda yalnız değildik... Bunu bilmenin güveni ile bizden önce atılmış adımların yol göstericiliğinde kendi küçük adımlarımızla yürüdük..."

1988 yılında, saatler 'Bahar Eylemleri'ni hazırlarken, Boğaziçi Ekin Sanat Derneği kuruldu... 12 Eylül karanlığının susturmadığı, karartmadığı tutkulu ve fedakar yüreklerdi bu adımları atanlar...

1992 yılında derneğimizin kapısına mühür vuruldu. Neredeyse bir gecede İstanbul'da bulunan tüm dernekler kapatıldı. Ama biz bu saldırıya karşı, Mücadelemize kilit vuramazsınız, diyerek 15 Ağustos'ta Taksim Tüneli'nde Genç Ekin Sanat Merkezi kurduk.

Aysunumuz, Ayışığımız bu süreçte katıldı aramıza... Genç Ekin Sanat Merkezi'nin gülec yüzlü, çalışkan, fedakar ve son derece mütevazî emekçisiydi... Müzik grubumuzun tohumları onun çabalarıyla atıldı... Genç Ekin Sanat Merkezi'nin tüm sorumluluklarını kısa sürede üstlenerek, bu alanda yaptığımız yürüyüşün kesintisiz bir şekilde devam ettirilmesini sağladı. İşkenceler gördü, tutuklandı ama asla mücadelesinden vazgeçmedi. Kararlı ve direngen tutumunu 19 Aralık sonrası götürüldüğü F tipi zindanlarda bir kez daha gösterdi ve bedenini ölüm orucuna yatırdı. Toroslar kadar güçlü Toroslar kadar asi kişiliğiyle hücre hücre yürüdü ölümün üstüne... Ve adını verdi ekin sanat mücadelemize...

BESD'ten Genç Ekin'e, Genç Ekin'den GESAM'a, GESAM'dan Ayışığı Sanat Merkezine, Ekin-Sanat alanında verdiğimiz mücadelenin 20. yılındayız. Bu 20. yılda canımız, yoldaşımız, Aysunumuzu anmak için buradayız. Kimbilir kaç kez geçti bu kapıdan, kaç kez tırmandı Rumeli hanın merdivenlerini? Hiç yılmadan, inançla, inatla... Bizlerde ondan aldığımız güçle verilen yirmi yıllık mücadeleye yeni yıllar eklemek için söz veriyoruz Aysunumuza ve bizden önce yürümüş olan tüm değerlerimize...

Ölüm orucu eyleminde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan yoldaşımızı marşlarımız, şiiirlerimiz ve sloganlarımızla bir kez daha selamlıyoruz" denildi.

Basın metninin okunmasından sonra "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Savaşçıları Ölümsüzdür" kuşlamaları yapıp sloganlarımızı attık.

Basın açıklamamızı bitirirken, Ayışığı Sanat Merkezi'ne çıkararak burada bir sinevizyon gösterimi yapacağımızı duyurduk.

Sanat Merkezinde izlediğimiz sinevizyonun ardından, onu tanıyan yoldaşları bize onu ve mücadelesini anlattılar, anılarını paylaştılar. □

ZİNDANLARIN TÜRKÜSÜ SUSMADI

"Tanırsın beni arkadaş, Nerede görsen tanırsın/ Sıkıtığın dost ellerdeki sıcaklık/ Havaya kalkmış yumruktaki direncim ben/ Hep bir ağızdan söylenen türküdeki inancım/ Senim ben, sizlerim, hepinizim/ Milyonlarca solukta yaşayan/ Koskoca bir yüreğim..." diyordu Aysunumuz kendisini, bizleri anlatırken.

19 Aralık zindan katliamı sonrası başlayan Ölüm Orucu Eylemi'nde yer alan ve bu eylemde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan ve zindanlarda bulunan tüm devrimci tutsakları anmak için 28 Haziran günü Gazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi tarafından Gazi Mahallesi'nde bir etkinlik düzenlendi. 19 Aralık katliamı ve Ölüm Orucu Eylemi ve politik süreç kısaca anlatıldıktan sonra, Ayışığımız şahsında tüm devrim kahramanları için yapılan saygı duruşunun ardından Hasan Sağlam sahneye çağrıldı. Hemen ardından da Vedat Baran, Murat Ateş, Grup Berf ve Bektaş Sanateş türkülerini paylaşmak için ardı ardına sahneye geldiler. Zindanlardan ve devrimci dostlarımızdan gelen mesajlar okundu.

"Çıktık yola, Ellerimiz koynumuzda, Sımsıcak sevgiyle, Güvenle dolup taşarak" demişti Aysunumuz. Konuşmalarında onu andı arkadaşlarımız. Onun mücadelesini, tutsaklık günlerini, yaşadığı işkenceleri... "Çukurova'nın bereketli topraklarının baharı, yoldaşlarının ayışığıydı çünkü o. Devrime adanmış kahraman bir yürek, geleceği yaratan çelik kanatlı bir kelebeği O... Ve 26 Haziran günü, Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde, 27 yaşında uzandı ölümsüzlüğe" denildi ve: "Varılacak yere kan içinde varılacaktır, Ve zafer, artık hiç birşeyi affetmeyecek kadar, tırmakla sökülüp koparılacaktır" dizeleri okundu.

Ardından sahneye gelen Ruhan Mavruk, bize kendisinin değil, Aysunumuzun yazdığı bir şiiri oku-

du. Hasta yatağından kalkıp Aysun için, bizler için gelen Ruhan Mavruk, sözlerini gene "Yaşasın Dünya Emekçileri, Yaşasın Gelecek!" haykırışlarıyla bitirdi. Aysunumuzla aynı zindanda kalan ve onun Ölüm Orucu Eylemi sürecinde de yanında olan bir yoldaşı aldı söz ve o da Ayışığımızdan bahsetti ve Aysunumuzun 1993 senesinde tutmuş olduğu günlükten bir şiir okudu bize. Ayışığımızın bir başka yoldaşı ise, kendisi F tipi zindanlarda iken ölümsüzleşen Aysunumuz için yazmış olduğu "Nar Çiçekleri" şiirini okudu; Yılmaz Ekşi, Aysunumuz ve onun uğruna savaştığı devrimi anlatarak emekçi halkları devrim için mücadele etmeye çağırdı.

Daha sonra Dursun Güngör aldı sahneyi. Aysun'u bizzat tanıdığını, onunla sanat merkezlerinin kendi aralarında yaptıkları toplantılarda biraraya geldiklerini söyledi. Ve türkülerini onun için, devrim uğrunda ölümsüzleşen tüm devrimciler için seslendirdi.

Emeğe Ezgi Müzik Grubu adına konuşan bir arkadaşımız da Aysunun Ekin Sanat mücadelesindeki yerine değinerek, onun temellerini attığı Genç Ekin Müzik Grubu'nu anlattı ve onun mücadelesini sürdüreceklerini söyledi.

Etkinliğin yapıldığı park, Aysunumuzun resmi ve ayışığının pankartlarıyla süslenmişti. Deniz tişörtlü gençlerimiz, bitmek bilmeyen enerjileriyle koşuşturuyor, enerjilerini bizlere taşıyorlardı. Etkinliğimiz, "Bu türkü diyor ki dövüşmek/ Bu türkü diyor ki, çizmişiz rotamızı/ dostların alkışlarıyla değil/ gırcırtısıyla düşmanın dişlerinin/... Bu türkü diyor ki, başkaları için ölmeyi bilen Aysunlar, Sibeller, Muratlar oldukça, gelecek yok olmayacak, insanlık yol olmayacak... ve bu büyük insanlık savaşının sonunda, mutlaka zaferi yazacağız!" denilerek sonlandırıldı. □

İZMİR'DE AYSUN BOZDOĞAN'I ANMA ETKİNLİĞİ

Yeryüzünde iki sınıf, sermaye sınıfı ve işçi sınıfı... Ve iki sınıf arasındaki sınıf savaşımı... Bu iki toplum arasındaki sınıf savaşımında Aysunumuz işçi sınıfı cephesindeydi. Çürüyen kapitalist toplumdan koparak yeni toplumu, sosyalizmi kurma mücadelesinde öne atılan, hem öğrenci gençlik mücadelesinde hem de devrimci sanat alanındaki sorumluluk bilinci ve disiplinliliğiyle hepimize örnek olmuş olan sıra neferimiz Aysun Bozdoğan'ın ölümsüzlüğe uğurlanışının 7. yılında, İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde anma etkinliği düzenledik.

Etkinliğimize Aysun yoldaşı anlatan bir şiirle başladık ve insan onuruna yaraşır bir hayat, sınıfsız, sömürsüz bir toplum yaratma mücadelesinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduk. Daha sonra hem Aysun yoldaşın yazmış olduğu hem de onu anlatan şiirleri okuması için "Ekin Su Şiir Topluluğu" sahneye çıktı. Şiirlerin ardından kısa bir slayt gösterimi yapıldıktan sonra "Ayışığı İşçi Tiyatrosu Topluluğu", komünist tutsak Ergül Çiçekler'in 19 Aralık katliamını ve Ölüm Orucu savaşçıları anlattığı "Dört Ateşten Gün Dört Ölümünden Gece" adlı şiirin dramatizesi oynandı. Etkinliğin sonunda "Grup Sıra Neferi" yerini aldı. Müzik dinletisine başlamadan önce Sıra Neferi'nden bir arkadaşımız bir şiirle başladı. "Kuşatın bütün kentleri, / Sokak sokak, ev ev / daha çok, çok daha... / saldırın tanklarınızla, / toplarınızla, / lağım akıtın beyinlere, / televizyonlarınızdan, radyo, / gazetelerinizden. / Kuşatın bütün sokaklarını, / deşin yaralarını birer birer, / tuz basın, katanın, / bileyin kinimi, / inancımı daha bir / ve unutmayın / hükümünüz yok geleceğin kitabında. / Ölümü yaşam için kuşananların / yönettiği bir kavga bu / ki çoktandır aydınlığı taşır / şu koca dünyaya. / Silah, bilinç ve yürekle, / söylenir bizim şarkımız, / bu şarkı milyon milyon / sokak sokak ev ev / daha çok, çok daha / Silah, bilinç ve yürekle" şiirini okuduktan sonra "Aysun yoldaş gibi şarkı söylemek ve onun seslendirdiği şarkıları söylemek bizi onurlandırıyor, çok mutlu ediyor" diyerek müzik dinletisine başladılar. Dinletiyle son bulan etkinliğimiz yerini gelen insanlarla yaptığımız sıcak sohbetlere bıraktı.

İZMİR AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

ADANA'DA AYSUNUMUZU ANDIK

Ayışığımızı bundan tam 7 yıl önce güneşe uğurlamıştık. Çukurova topraklarında doğup büyüyen Aysun Bozdoğan üniversite yıllarında Leninist politikalarla tanışmıştı. Daha sonraki yıllarda aktif olarak mücadeleye atılan Aysun Bozdoğan 1999 yılının Aralık ayında üçüncü kez tutsak düştü. Tutsak düşmesinin üzerinden

henüz 1 yıl geçmişti. Faşizm 19 Aralık 2000'de 20 cezaevine aynı anda bir saldırı başlatmıştı. Aysun yoldaş saldırı sırasında Ümraniye zindanındaydı ve saldırıya barikatların önünde savaşarak cevap verdi. Saldırıdan sonra götürüldüğü Kartal cezaevinde ilk Ölüm Orucu gönüllülerindendi.

Aysunumuz Ölüm Orucu eyleminin 183. gününde 26 Haziran 2001 tarihinde zorla müdahale işkencesiyle ölümsüzleşti.

Aysunumuzu memleketi olan Adana'da yoldaşımızı yine kavgasıyla eylemle andık. Yine kavurucu bir Haziran gününde, 25 Haziran akşam saatlerinde, Adana Çarşısı Merkezini kuşlamalarla donattık. Halk "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Zindanlar

Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Bütün İktidar Emeğin Olacak" yazılı kuşlamalarımıza yoğun ilgi gösterdi. Yerden alıp okuyanlar ve bizden isteyenler vardı. TMSŞ polislerinden biri kuşlamalarımızı görüp heyecana kapılsa da elinden bir şey gelmeyeceğinin o da farkındaydı.

AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
Adana'dan MB Okurları

HER YERDE DEVİRİMCİ EYLEM HER ADIMDA İKTİDAR HEDEFİ

Türkiye tekelci kapitalist sistemi derin ve ağır bir ekonomik-politik kriz sürecinden geçiyor. Bu tespit artık genel kabul görüşü. Ekonomik-politik krizin diğer adı devrimci durumdur. Leninist Parti uzun zamandan beri Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu sürecin bu özelliğine dikkat çekiyor ve devrimci proletaryanın, devrimci güçlerin politikalarını, mücadele araçlarını sürecin bu özelliğine uygun şekilde belirlemeleri gerektiğine vurgu yapıyor. Şimdi, devrimci duruma devrimin diğer bir önemli koşulu olan karşı-devrim cephesindeki bölünmenin derinleşmesi eşlik ediyor. Egemen sınıf içindeki bölünmenin derinleşmesi toplumsal bir devrimin hem koşulu hem de devrimin koşullarının olgunlaştığının göstergesidir.

Devrimci komünist partinin toplumsal koşulların devrimci eylem ve devrimci iktidar için son derece uygun olduğuna dair tahlil ve düşüncelerine katılmayanlara ya da buna kuşkuyla yaklaşanlara tavsiyemiz sosyal reformistlere dikkat etmeleri; onların devrimci söylemlerinin nedenleri üzerinde birazcık olsun kafa yormalıdır. Böylelerine çözümümüz şudur: Siyasal yaşamda, sınıflar savaşının karmaşık yollarında doğruyu bulmak için, teorik düşünme kapasitenizin yetersiz kaldığı yerde, bazen, "sosyal reformistten al haberi" düsturuyla hareket etmekte yarar var. Bunun yararını göreceksiniz. Birebir örtüşme de, bu, savaşta düşmandan öğrenmek gibi bir şeydir. Önemi şurada: Sosyal reformistler, sınıf savaşının gidişi hakkında, herkesten fazla, keskin bir koku alma yeteneğine sahipler. Öyle olmasalar burjuvaziye hizmet konusunda bir işe yaramazlardı.

ÖDP'yi ele alalım. Ortaya çıkışından itibaren kendini "aşkın partisi" ilan eden, gerçekten de öyle olan bu çevre, son zamanlarda ani bir dönüşle, geçmişin devrimci değerlerine sarılmaya, "sokak" eylemlerinden sözetmeye, devrimci siyasete vurgu yapmaya başladı. Neden? Herhalde kimse kalkıp ÖDP'nin bir gecede "aşkın partisi" olmaktan vazgeçip devrimcilikte karar kıldığını ileri süremez. Öte

yandan ismiyle müsemma "aşkın partisi"ndeki bu değişikliği sadece ÖDP'nin yaşadığı "iç sorunlar"a bağlamak ancak gerçeğin çok ufak bir kısmını ifade eder. Şüphesiz "iç sorunlar"ın bu değişikliğe payı olabilir. Ama onu bu değişikliğe zorlayan asıl nedenlerin başka olduğundan kuşku yok. Sosyal reformistlerin bu tipik örneğinde ortaya çıkan bu ani değişiklik onun bir şeylerin kokusunu aldığının işareti sayılmalıdır.

Bu konuda ÖDP yalnız olsaydı üzerinde durulmaya değmeyebilirdi. Ama sahte TKP'ye ya da EMEP çevresinin politikalarına baktığımızda aynı manzarayla karşılaşırız. Bu sosyal reformist çevrelerin günlük propaganda ve ajitasyon dillerinde dikkat çekici bir "radikal"leşme görülüyor. Varlık nedenleri kitleleri düzen sınırları içinde tutmak olan bu çevrelerin güncel politikada üsluplarını "devrimci"leştirmeleri bize aynı noktayı işaret ediyor: Sosyal reformistler emekçi sınıfların ve Kürt halkının ruh halinde, mücadele isteğinde, kararlılığında ortaya çıkan "yeni" durumun kokusunu almışlar. Daha da ötesi, yaklaşmakta olan fırtınanın, toplumsal devrimin kokusunu almışlar. Koku alma duyularının son derece gelişmiş olduğunu kabul etmek gerek.

Teorik mülahazaları bir tarafa bıraksak bile yine de, sosyal refor-

mist çevrelerin son dönemdeki politika ve yönelimlerinden şu önemli sonuçlara ulaşabiliriz: Birincisi, emekçi sınıflar ve Kürt halkı devrimci, başkaldırcı bir ruh hali içindedir. İkincisi, böyle bir ruh hali taşıyan kitleleri "devrimci" görünmeden, propaganda ve ajitasyonda devrimci bir dil kullanmadan etkilemek mümkün değildir. Burjuvaziye yapılacak en iyi hizmet, ayaklanmacı ruh hali içindeki kitleleri düzen sınırları içinde tutmanın yolunu bulmaktır. Burjuvazi, bu hizmetin karşılığı olarak, onların kullanacağı "aşırı dil"i anlayışla karşılamaya hazırdır. Üçüncüsü, teknelci sermaye sınıfı, sosyal reformistlerin "aşırı dil"ini anlayışla karşılamaya razı olacak kadar düzeni ve egemenliğini ayaklanmacı ruh hali yaşayan yoksul kitlelerin tehdidi altında görmektedir. Kasımpaşa'nın kenar mahallelerinden burjuva sınıfın doruklarına tırmanmış Recep Tayyip, "ayaklar baş olmak isterse kıyamet kopar" sözüyle hem kişisel hem de sınıfsal korkusunu açığa vurmamış mıydı?

Bütün bu somut olgulardan sonra artık şu sonuca rahatlıkla ulaşabiliriz: "Aşkın partisi" ÖDP başta olmak üzere, sosyal reformistleri devrimci bir üslup kullanmak; teknelci sermaye sınıfını ise buna katlanmak zorunda bırakan şey, ayaklanmacı ruh hali içindeki kitleleri ve gençliği düzen sınırları içinde tutma telaşındır. Korku ve telaş, teknelci sermaye sınıfına ve onun işçi sınıfı içindeki uzantısı olan sosyal reformistlere hakim olan duygudur.

Teknelci sermaye sınıfı tehlikenin büyüklüğü ve ciddiyetinin farkında ve bu yüzden tedbir üzerine tedbir alıyor. Sosyal reformistlerin "aşırı" görünmelerine gözyummak, hatta bu yönde teşvik etmek; konferanslara, uluslararası toplantılara katılmak, televizyon söyleşileri düzenlemek, günlük gazetelerde röportajlarını yayınlamak, vb vb yoluyla öne çıkmalarını sağlamak, alınan önlemlerin sadece bir kısmı

dır. Emekçi sınıfları ve devrimci güçleri politik çevirme yoluyla etkisizleştirme amacı taşıyan bu önlemleri faşist devlet zor önlemleriyle tamamlıyor. Ordu öncülüğünde alınan zor önlemlerinin neler olduğu geçtiğimiz haftalarda açığa çıkmıştı. Karşı-devrim cephesinin gerilla savaşına karşı yeniden örgütlenmesi ve toplumu yeniden biçimlendirme planı sermaye sınıfının önlemlerinin öteki kısmıdır.

DEVİRİM VE İKTİDAR HEDEFİ

Türkiye teknelci kapitalist sistemi derin ve ağır bir ekonomik-politik kriz sürecinden geçiyor. Bu tespit artık genel kabul görüyor. Ekonomik-politik krizin diğer adı devrimci durumdur. Leninist Parti uzun zamandan beri Türkiye'nin içinden geçmekte olduğu sürecin bu özelliğine dikkat çekiyor ve devrimci proletaryanın, devrimci güçlerin politikalarını, mücadele araçlarını sürecin bu özelliğine uygun şekilde belirlemeleri gerektiğine vurgu yapıyor. Şimdi, devrimci duruma devrimin diğer bir önemli koşulu olan karşı-devrim cephesindeki bölünmenin derinleşmesi eşlik ediyor. Egemen sınıf içindeki bölünmenin derinleşmesi toplumsal bir devrimin hem koşulu hem de devrimin koşullarının olgunlaştığının göstergesidir. Ordunun en gizli belgelerinin burjuva basınının bir kısmına "sızması" ve basının da bu belgeleri çarşaf çarşaf yayınlaması burjuva kampın iç çelişkilerinin derinleşmesinden başka nasıl izah edilir ki?

Ekonomik-politik kriz, burjuva kampta derin bir bölünme ve devrimci eyleme büyük istek duyan, ayaklanmacı ruh hali içindeki yoksul kitleler... Toplumsal bir devrim için gerekli koşulların hemen hepsi bir arada bulunuyor. Bütün bunlar yine de devrimci komünist partinin, devrimin diğer güçlerinin izleyecekleri politikanın, kullanacakları araç ve yöntemlerin önemini ortadan kaldırmıyor. Kapitalist sistem ne kadar ağır bir bunalım için

den geçiyor olsa da devrimin yıkıcı güçleri onu yıkmadıkça kendiliğinden yıkılmaz. Başka bir ifadeyle, koşulların bir devrim için elverişli olması devrimi kendiliğinden getirmez. Bu noktada öncü partinin izleyeceği politikalar olağanüstü bir önem kazanır.

Devrimci durum koşullarında proletaryaya, devrimci komünist parti ve diğer emekçi sınıflar tüm enerjilerini burjuva iktidarı, burjuva egemenliği bir devrimle yıkıp iktidarı ele geçirmek için kullanmalı. Devrimci durum demek koşulların devrimci eylem için son derece elverişli olması demektir. Böylesi bir dönemde hiçbir şey iktidarı ele geçirme hedefinin önüne konulamaz. Devrimci durum koşullarında devrimci olarak kalabilmenin birinci ve temel koşulu budur. Sosyal reformistler ise işte tam bu noktada kitleleri aldatarak burjuvaziye en büyük hizmeti yapıyorlar. Onlar bir yandan "devrimci" görünürken diğer yandan kitlelerin önüne iktidarı ele geçirmek dışında her şeyi koyuyorlar. Kabul etmek gerekir ki, sosyal reformistlerin izledikleri bu politika devrim için ciddi bir tehlikedir. Çünkü, bu şekilde asıl olanı, kendisi ele geçirilmeden hiçbir şeyin çözülemeyeceği şeyi, iktidarı kitlelerin gözünden saklıyorlar. Egemenliği tehdit altında olan burjuvazi için de önemli olan budur. Böylesi dönemlerde öyle anlar gelir ki, burjuvazi iktidar dışında, her tavizi vermeye razı olur. Sosyal reformistler "devrimci" görünüm altında iktidarı kitlelerin gözünden saklayarak burjuvaziye bu hizmeti sunuyorlar.

Devrimci komünist parti sosyal reformistlerin kitleleri bu şekilde aldatmasına izin veremez. Bunun yolu her yere devrimci eylemleri yayarken her adımda da iktidar hedefini öne çıkarmak, propaganda ve ajitasyonun ağırlık noktasını bu temel hedef üzerine kaydırmaktır. Sosyal reformistlerin burjuva hizmetkarı gerçek yüzlerini açığa çıkarmanın en etkili yolu budur. □

ADANA'DA AYSUN BOZDOĞAN'I ANMA ETKİNLİĞİ

F tipi cezaevlerinin kapatılması talebiyle Ölüm Orucuna başlayıp 26 Haziran 2001 tarihinde ölümsüzlüğe uğurladığımız Aysun Bozdoğan'ı, Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezinde yaptığımız bir etkinlikle andık.

Etkinliğimiz Aysun yoldaş nezdinde tüm devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşuyla başladı. Daha sonra bir arkadaşımız, Aysun Bozdoğan'ın hayatını ve mücadelesini anlattı. Ardından Aysun yoldaşımızın eylem fotoğraflarından hazırladığımız slayt gösterisini

sunduk. Şiir atölyesi, gelen katılımcılara, hazırlamış olduğu Ergül Çiçekler'in "4 Ateşten Gün 4 Ölümden Gece" kitabından, 19 Aralık katliamını ve zindan savaşlarını; Sibel Sürücü ve Aysun yoldaşları anlattığı şiiri ve bu şiirin hemen ardından da "Tanya" şiirini bizlerle paylaştı. Şiir atölyesi şiirlerini seslendirirken, bizlere duygulu anlar yaşattı. Okunan şiirlerden sonra kısa bir ara verildi. Aradan hemen sonra Ayışığı Ekin Sanat Merkezi müzik grubu Grup Umut, bizlere kısa bir dinleti verdiler. Etkinlik programında yer alan "Aysun Bozdoğan Hakkında Ben de Bir Şeyler Söylemek İstiyorum" bölümüne gelindiğinde, Aysun yoldaş hakkında duygularını ve düşüncelerini dile getirmek isteyen arkadaşlar bir bir kürsüye çıkıp konuştular.

Bir arkadaşımız: "Aysun yoldaşı tanımadım ama onunla ilgili okuduğum yazılarda ne kadar özverili, fedakâr, paylaşımcı ve mütevazı olduğunu biliyorum. Ben onunla tanışmadım onu, tanıyan yoldaşlarından tanıdım ayrıca; Aysun Ölüm Orucu eylemindeyken yazmış olduğu bir yazısında 'ben bu güzel ağacın bir dalı olabilmekten dolayı çok mutluyum' diyordu. Ve onu çok seviyorum".

Bir diğer arkadaşımız: "Ayışığımızı sonsuzluğa yolcu edişimizin 7. yılını geride bıraktık. Aysunumuzun kararlı-

ğı, bağlılığı mücadeleden her zaman olmaya devam edecektir. Onun gülüşleri, sevgisi, her zaman in-

sanlaşma çabasında olanlara örnek olacak. O yeni dünya kurmak isteyenlere her zaman yol gösterecektir. Aysunumuzdan öğrendik ve öğrenmeye devam edeceğiz"

Bir diğer arkadaşımız: "burjuvazi ne kadar önümüze engel duvarları çıkarsa da biz bu duvarları yıkacağız. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı anacağız ve kararlıyız."

Bir diğer arkadaşımız: "... Aysun Bozdoğan 183 gün savaşmıştı faşist devletle ve zaferi ölüm ile kazandı. Türkiye ve Kürdistan işçi ve emekçileri Aysun gibi ölümü göze almadan zaferi yüzü göremeyecektir".

Ardından söz alan bir arkadaşımız: "Aysun yoldaş çok yönlü bir insandı. Onu bir gün müzik grubunda solistlik yaparken, bir başka gün de faşist devletle göğüs göğse çarpışırken görebilirdiniz. Aysun yoldaş Denizlerden ve 13 Mart Savaşçılarından aldığı kırmızı bayrağı en yükseğe taşıyarak bizlere miras bıraktı. Bizler de Aysun yoldaşın bize devrettiği o kırmızı bayrağı daha da yükseklere çıkartıp burjuvazinin burçlarına dikeceğimiz o günü sabırla bekliyoruz" dediler. Kürsüde duygu ve düşüncelerimizi açıkladıktan sonra etkinliğimiz sona erdi.

Etkinliğimiz sona erdiğinde katılan arkadaşlarla beraber coşumuzu yaptığımız söyleşilerde ve yine hep beraber söylediğimiz türkülerde dile getirdik. Etkinliğe katılan herkesin ortak görüşü olumluymuştu ve bundan sonra da yapılacak olan çalışmalara katılacaklarını belirttiler.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Adana Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

PARTİ, TOPLUMUN VE DEVLETİN DEVAMINI SAĞLAYACAK TEMEL UNSURDUR

Jose Marti Küba Dostluk Derneği'nde Küba Büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal'ın bir söyleşi yapılacağını duyar duymaz hemen gittik. Küba ile ilgili şeylerin konuşulacak olmasını bilmek heyecan duymamıza yetiyordu.

Katılım beklediğimizden azdı; gittiğinizde Büyükelçi, etrafındaki birkaç kişiyle sohbet ediyordu. Hemen merhabalaştık: "artık bizi tanıyor sunuz" dedik. Sıcak bir şekilde "evet" dedi. Kendisine içinde "Fidel Yoldaşın Görüşleri"nin de olduğu Mücadele Birliği dergisinin son sayısından hediye ettik. Ve başlamak üzere olan söyleşiyi dinlemek üzere yerimize oturduk.

Ernesto Gomez Abascal, Küba Komünist Partisi (KKP)'nin önümüzdeki yıl yapılacak olan 6. Kongresi ile ilgili bilgi vermek üzere gelmişti. KKP tarihi, Jose Marti, Fidel ve Fidel'in nasıl devrimin tüm güçlerini birleştirmeyi başardığı üzerine açıklamalarla başladı Büyükelçi. Ardından KKP'nin bugünkü örgütlenme şekli üzerine de oldukça yararlı bilgiler verdi. Tüm okullarda, iş yerlerinde partinin meclislerinin olduğunu; partinin dürüst ve sağlam insanları titizlikle seçtiğini; bunun geçmişten beri bir kültür, gelenek olduğunu söyledi. Bir insanın parti üyesi olmak için dürüst, etkili, görevini yerine getiren biri olması gerektiğini ve ayrıca ailesinden, çevresinden onay alındığını belirtiyor. Bu bilgiler toplanıyor ve önerildikleri işyerinde buna göre seçim yapılıyor.

İki yılda bir değerlendirme yapıldığını söylüyor Abascal. Aynı onay süreci yeniden işletiliyor. Bu sürede ülkelelerini nasıl savunduklarına dair görüşler alınıyor. Gönüllü çalışmaya ne kadar sıklıkla katıldığını bakılıyor.

Parti'nin, toplumun ve devletin devamını sağlayacak temel unsur olduğunu söylüyor Abascal. İnsanın ahlaki duygularını güçlendirdiğini, halk karşısında itibar kazandırdığını belirtiyor. Parti'nin tüm yurtda örgütlülüğü olduğunu, tüm hastane, okul, fabrika vb. yerlerde mutlaka parti komitelerinin olduğunu, bunların ayda bir toplandıklarını, sorunları görüştüklerini, öneriler sunduklarını söylüyor. Tüm partililer için eğitim seminerleri verildiğini, ayda bir tüm komitelerde de eğitim seminerleri olduğunu ekliyor.

5 yıl önceki bilgilere göre KKP'nin bileşimini şu şekilde veriyor: 638 bin üyesi var. Bunun %28'i doğrudan üre-

timde olan işçiler; %9'u hizmet sektöründe çalışan işçiler; %6.5'i meslek sahipleri (doktor, avukat vs.); %9'u öğretmen; %12.8'i idari çalışan; %2'si siyasi yöneticiler ve %3'ü ise çiftçilerden oluşuyor. Parti'nin 35 yaş ve daha genç üyelerinin oranı %15; 35-45 yaş arası %16; 45-55 yaş arası %17 ve 55 yaş üzeri %20... İlköğrenim mezunu %4.9; ortaokul mezunu %23; lise mezunu %42 ve üniversite mezunu

%28.

Gomez Abascal, KKP'nin 6. Kongre'ye hazırlandığını, kongrenin 2009 sonlarında olacağını söylüyor. Kongre sürecinin en alt birimlerden başlatıldığını, her birimin değerlendirilmesi alınarak kongreye gidildiğini vurguluyor. 168 ilçe meclisinin değerlendirme yaptığını, çekirdek komitelerde bulunan yerlerin sorunlarının tartışıldığını, bunların sadece siyasi sorunlar olmadığını, her türlü sorunların tartışıldığını söylüyor. Silahlı kuvvetlerin her biriminde KP'nin olduğunu ve orada da sorunların tartışılıp aktarıldığını, 14 il teşkilatının olduğunu ve bunların yöneticilerinin 40 yaşından daha genç olduğunu söylüyor. 6. Kongre'nin yeni Merkez Komitesi seçimi ile son bulacağını, şu anda parti Birinci sekreterinin Fidel, İkinci Sekreterinin de Raul olduğunu belirtiyor.

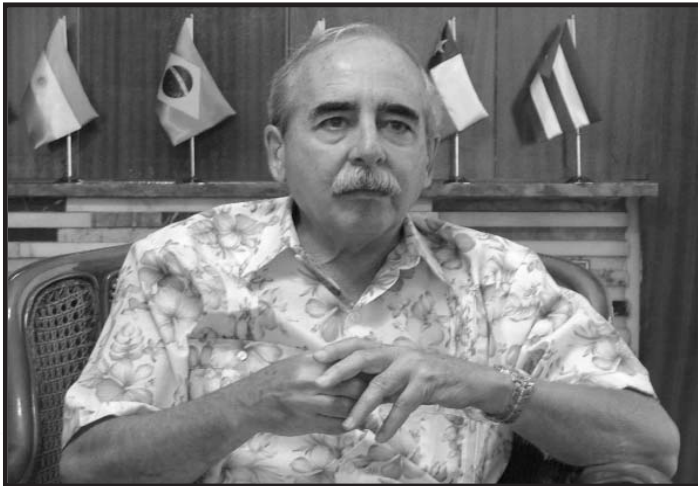
Abascal, biraz da Küba ekonomisinden ve son süreçteki gelişmelerden bahsetti. Küba'nın aslında ithal ettiği ürünleri üretebilecek düzeyde olduğunu söyleyen Büyükelçi, pirinç tüketiminin %80'ini ürettiklerini, süt tozu tüketimini karşılayabilecek düzeyde üretim yapmaya başladıklarını; halihazırda en çok tartışılan konuların başında tarım olduğunu ve kesinlikle ithalatın önüne geçmeye çalıştıklarını belirtiyor.

Abascal, "öyle bir dünyada yaşıyoruz ki" diyor, "kendimizi bir kapsülün içine hapsedemeyiz." Sosyal disiplinin azalmasına karşı mücadele ettiklerini söylüyor. Son zamanlarda Küba'nın kapitalizme gittiğine dair saçma sapan düşüncelerin yayıldığını, yapılanın ise sosyalizmin derinleştirilmesi, mükemmelleştirilmesi olduğunu altını çiziyor. Küba'nın kapitalizmin çözemediği birçok sorunu çözdüğünü, sağlık, eğitim alanında bunun görüldüğünü belirtiyor. "Küba" diyor, "sosyalizmin kapitalizmden üstün olduğunu ve her türlü sorunun üstesinden gelebileceğini gösterdi." Hala eksiklikleri olduğunu, mükemmel olmadıklarını ama

insanlara şereflerini korumayı öğrettiklerini söylüyor. Ve Büyükelçi, salonda bulunan Komünist Parti yetkilisi bir kadın yoldaşına bırakıyor sözü. KP yetkilisi, "1959'da devrim olduğunda, insanlar, 'devrim oldu, tamam' dediler. Fidel, 'hayır, devrim asıl şimdi başladı' dedi. Değişimler önce halka soruluyor; bizde hiçbir zaman insanlar sabah uyandıklarında farklı bir uygulamayla karşılaşmazlar. Çünkü mutlaka görüşleri alınmıştır. Birebir halkla iletişim içinde olmak, devrimi güçlü kıldı. İnsanlar, devrime hayat verdiler. Çekirdek komiteler içinde mutlaka bir kişi halkla ilişkiler sorumlusudur. Biz Kübalılar çok eleştiren insanlarız. En çok da kendi kendimizi eleştiririz" dedi.

Bundan sonra soru-cevap bölümüne geçildi. Bizim sordüğümüz, Fidel'in tüm eğilimleri nasıl tek bir cephe halinde birleştirdiği, bunun daha çok teorik tartışmalarla mı yoksa pratikle mi olduğu sorusuna Büyükelçi, "hem teorik hem pratik" diye cevap verdi. "Küba toplumunda 'yeni insan'ın oranı" nı sordüğümüzde, "bu uzun vadede ulaşılabilecek bir durumdur. Şu anda istediğimiz düzeyde değiliz. Ama belirli bir düzeye geldiğimizi söyleyebiliriz. Eğitimle daha iyisini yapabiliriz" şeklinde cevap aldı.

Bu arada dinleyicilerin arasından söz alan birisi, birkaç yıl önce kendi imkanlarıyla Küba'da sosyalizmi yerinde görmek için Küba'ya gittiklerini, burada kendilerini biyolog bir rehberin karşıladığını ve konuşmalar ilerledikçe kendilerine şunu söylediğini aktardı: "Küba'da insanların gelirleri üç kalemden oluşuyor. Birincisi bir işte çalışma karşılığı aldıkları maaş. İkincisi, yurtdışındaki akrabalarından gelen para. Üçüncüsü de turizmle gelişen, benim yaptığım gibi, rehberlik vb. ile elde edilen gelir. Kübalılar bu son iki kalemden rahatsız ve bundan kaygı duyuyorlar. Ama hemen söyleyeyim. Örneğin ben aldığım bu parayı kesinlikle kendi ihtiyaçlarım için kullanmayacağım. Öncelikle onu bağlı bulunduğum mahalle komitesine götüreceğim ve orada kimin ne ihtiyacı varsa ona göre harcanacak. Bizde, Küba'da bu başarılıdır. İnsanlar bireysel değil kolektif düşünmeye alıştırmışlardır. Onun için kimsenin kaygısı olmasın. Küba'da sosyalizmin geleceği garanti altındadır." Bu güzel örnekten sonra söyleşi bitti. Biz de bastırılmış olduğumuz ve üzerinde Fidel'in "Batista kaybederse yokolup gidecek. Ben kaybedersem yeniden başlarım" sözlerinin yazılı olduğu küçük not defterini içine bir ithaf yazarak Büyükelçi'ye hediye ettik. Memnuniyetlerini dile getirdiler. Söyleşiden Küba'ya ilişkin yeni şeyler öğrenmiş olmanın heyecanı ile ayrıldık. □

6 MAYIS'TA YİNE ANKARA'DA OLACAĞIM

Merhaba Hewaller,

Sangazi Ayışığı Sanat Merkezi'ne 4 Mayıs'ta geldim ve oradaki insanlar ile tanıştım. Duydum ki ertesi akşam Denizler'in mezarına Ankara'ya gidilecekti. Bir arkadaş gidemeyecekti. Ben de direkt "ben gelebilirim" diyerek istekte bulundum. Kabul edilmişti. Denizler'i tanıyor muyum diye bir soru belirecek akıllarda. Onları, o üç büyük devrimci savaşçıyı tam olarak tanıyordum. Pratiğe geçirmemiştik. Onları anmaya ilk kez gidecektim Ankara'ya. Akşam saat 20.00'de yola çıkılacaktı. Heyecanla zamanın gelmesini beklemiştim. Saat 20.00 olduğunda adeta Denizler'in kanlarında gezinmesini hissedebiliyordum. Yola çıkmıştık. Çok heyecanlıydım. Saat 23.00'te Ankara'ya kalkan otobüsün oradaydık. Çok kişi ile tanıştım. Gece 03.00'e kadar marşlar söyleyerek gidiyorduk üç devrim önderinin yanına. Molalarda üstümüzde, Deniz tişörtleri, halay çekiyorduk.

Sabah saat 08.00'de biz oradaydık. Beni heyecan basmıştı. Üç büyük devrim önderinin mezarlarının başındaydık. Heyecandan ölecek gibiydim. Ve sloganlara başlamıştık: "DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!"

Saat 13.00'e kadar sloganlarla, marşlarla, anmayı sürdürdük. Biz otobüste 53 kişiydik. Ankara'da ise yaklaşık 300 kişiyi bulduk. Bu çok güzel birşeydi. Üzerimizdeki Deniz tişörtlerini Ankara'nın öğrencilerinin hepsi istedi. Onlara verdik. Ankara Karşıyaka Mezarlığı kızıl bir meydana döndü. Denizlerin gerçek yoldaşlarının kim olduğunu gösterdik. Saat 13:25'te bir dakikalık saygı duruşu yaptık. O an çok güzeldi. Kanımda gezen Denizler'in ruhu beni çok mutlu ediyordu. Saat 14.00'te yerimizi sıradakilere bırakmıştık. Ve diğer ölümsüzleşen devrimcilerin yanına gitmiştik. Sloganlarla marşlarla ilerliyorduk. Artık gitme zamanıydı. Ankara'nın emekçi halkı ve öğrencileri büyük bir coşkuyla bizi mezarlığın sonuna kadar geçirmişlerdi. Hepimizin sesleri kısılmıştı. Artık saat akşam 23.00'te Sangazi'de olmuştuk. Yorgunduk. Ama herkes mutluydu. Bir sonraki 6 Mayıs'ta yine Ankara'da olacağım.

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

Sangazi'den Bir Mücadele Birliği Okuru

AYSUNUMUZ AYIŞIĞIMIZ ANTEP'TE ANILDI

"Paris barikatlarındaki, Petrograd'daki, Ekim Devrimi'ndeki, Küba'daki, Vietnam'daki kadınlar nasıl tarihin yazılmasına destek sundularsa, bizler de bir ucundan tuttuk. Ve yalnız dünya proleter mücadele tarihinde değil, emekçi kadınların onurlu mücadele tarihinde de ayrı bir yere sahip olacağız"... (08.03.2001 Ölüm Orucu Günlüğünden)

26 Haziran 2001 tarihinde ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan; sınıf savaşımının onurlu yiğit ve kararlı kadın savaşçısı. Tarihin en büyük eylemlerinden birini gerçekleştiren ve bu eylemde ölümsüzleşen Ayışığımız, Antep Ayışığı Sanat Merkezi'nde anıldı.

29 Haziran Pazar günü saat: 14:00 başlayan anma etkinliği, ilk olarak sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için savaşan ve başta Aysun Bozdoğan olmak üzere bu uğurda ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Sanat Merkezi emekçisi konuştu. Konuşmasında "Sanat Merkezimiz 20. yılında. Bu yıllara gelene kadar fedakarlık ve özveri bilincimizi Aysunlardan aldık. Çünkü onlar bize yol gösterici ve karanlıkta ışık tutucu oldular. Aysun Bozdoğan'ın devrettiği bu meşale artık bizim ellerimizde zafere taşınacak..." dedi ve 19 Aralık cezaevi katliamları ve Ölüm Orucu Eylemi'ni anlattı. Ardından Aysun Bozdoğan'ın hayatından bahseden bir konuşma yaptı. Daha sonra Mücadele Birliği Platformu'ndan bir arkadaşımız sahneye çıkarak Aysun Bozdoğan'ın günlüğünden bazı bölümler okudu.

Daha sonrasında işçi şair Kazım Demir sahneyi alarak Aysun Bozdoğan için yazdığı şiirini okudu. Ardından Ekin şiir atölyesi hala tutuklu bulunan Ergül Çiçeklerin yazdığı "Dört Ateşten Gün Dört Ölümünden Gece" şiirini teatral şekilde okudular. İzleyicilerden büyük alkış topladılar. Sonra yeniden Mücadele Birliği Platformu'ndan arkadaşımız konuşmasının devamını gerçekleştirdi. Konuşmasında ülkemizde ve dünyada zindanların, sınıf mücadelesindeki yerine ve sermaye açısından önemine değindi. Ezilen sınıflar ne zaman ki baskı altına alınmak isteniyorsa o zaman bu sınıfların öncülerine yönelik bu saldırının gündeme geldiğini, bu saldırılarla amaçlananın, işçi ve emekçilerle devrimci öncüler arasında bağları koparmak olduğunu, bu yüzden de devrimci tutsakları sahiplenmek gerektiğini belirtti. Sonrasında Diyarbakır Zindanındaki Dörtler'in mücadelesine, 96 Ölüm Orucu eylemine, 19 Aralık katliamına ve son Ölüm Orucu Eylemi'ne de değinen arkadaşımız, 122 insanımızın bu eylemde ölümsüzleştiğini ve dünyada eşi benzeri görülmemiş bu eylemin halkların bilinçlerinde ve yüreklerinde kazanılan bir zafer olduğunu, işçi sınıfı ve emekçilerin ise böylesi kararlı ve fedakarca bir mücadele vermeden asla zafer yüzü göremeyeceğini anlattı ve sözlerini "devrimci tutsaklar özgürleştirilmeden işçi ve emekçi sınıflar özgürleşemez" diyerek sonlandırdı.

Programın sonuna gelindiğinde Grup Denize Ezgi sahneyi alarak Aysunların bestelerinden ve kendi bestelerinden ezgilerle izleyicilere savaşımın müziğini sundular. Grup Denize Ezginin ardından anma etkinliğimiz son buldu.

ANTEP AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ

KÜRESEL ISINMA VE SU KRİZİ

Son dönemde medya da dahil, imkan bulunan her platformdan susuzluk tehlikesine dair duyurular yapılıyor, dünyanın kullanılabilir su kaynaklarının tükenmek üzere olduğu anlatılıyor. Sebebi ise küresel ısınma. Atmosfere yayılan bir takım gazların güneş ışınlarının yeryüzüne etkilerinde değişikliğe neden olduğu, bunun yanı sıra gezegen üzerinde sanayileşmenin etkisiyle sıcaklığın küresel olarak, yani tüm dünya genelinde arttığı bir durum bu. Neticesinde de kutuplardaki buzulların erimesi, okyanus akıntılarının ve rüzgarların yön değiştirmesi ve iklim değişiklikleri...

Bütün bunların gelecekte ortaya çıkaracağı sonuçlarla ilgili çeşitli senaryolar mevcut. Ancak en yakın süreçte gerçekleşecek olanı susuzluk; su kaynaklarının tükenmesi. Çeşitli bölgeler için su kaynaklarının yeterlilik süresi farklılık gösteriyor. Ülkeye, bölgeye, şehre göre bile değişebiliyor.

Elbette bu felaket senaryolarına karşı çözüm önerileri de gündeme geliyor. Bunların içinde en enteresan olanı, medyanın da aktif şekilde kullanıldığı, su sarfiyatını düşürme çabaları. Bunun için insanlara, suyun kıymetini bilmeleri ve bundan sonra daha tasarruflu kullanmaları telkin ediliyor sürekli. "Tuvalette sifonu az kullanın, daha uzun aralıklarla tıraş olun, dişinizi fırçalarken ve temizlik yaparken daha az su kullanın, çiçekleri şu saatte sulayın" gibi bir dizi önlem listesi ile tüm toplumu kapsayacak kolektif bir mücadeleye davet ediliyor insanlar. Toplumsal dayanışmanın örülmesi anlamında son derece güzel bir örnek; ama o kadar. İşin bilimselliğini göz önüne getirdiğimizde farklı bir durum ortaya çıkıyor. Çünkü bu çözüm insanlığa birkaç yıl daha kazandırmaktan öteye gidemiyor.

Bir problem için üretilecek çözüm kalıcı olmalıdır. Eğer kısa vadede bu kalıcı çözümü üretebilecek imkanlar yok ise ve bulunabilmesi için de zaman gerekiyorsa, bu gereken zamanı elde etmeye yarayacak geçici çözümler devreye sokulabilir. Ancak, nihayetinde köklü çözümü geliştirmek ve uygulamak koşulu ile. Bilimsel bir bakış açısı bunu gerektirir. Fakat bilimsel olanın değil, karlı olanın uygulanması, sanayi patronlarının daha uygun gördüğü için bacalara filtre takmak, atıkları temizleyerek doğaya bırakmak ya da bunlar gibi herhangi bir yöntem kullanıldığı sanayi dallarında üretimi durdurmak şeklindeki çözümler hayata geçirilmiyor.

Buna benzer uygulamaların yapılması için bazı ülkeler Kyoto adı altında bir protokol imzaladılar. ABD Başkanı George Bush, söz konusu protokole belirtilen uygulamaları gerçekleştirdikleri taktirde Amerikan ekonomisinin zarar göreceğini söyleyerek imzalamayı reddetti. Yani, ekonomik çıkarların, dünyanın ve insanlığın geleceğinden daha önemli olduğunu açıkça ilan etti.

Türkiye'deki durum da aynı prototip bir zantısından ibaret. Geçtiğimiz günlerde Meclis'in Kyoto protokolünü imzalama kararının alması küresel ısınmaya karşı duyulan hassasiyetin değil, bu sözleşmenin birkaç yıl içinde yapılacak olan yenileme çalışmalarında söz sahibi olma isteğinin bir sonucu. Nitekim devlet yetkilileri bu aşamadan sonra anlaşmayı imzalamanın hiçbir zorunluluk getirmeyeceğini bizzat açıklıyorlar. Yani ne bacalara filtre takılacak, ne artma tesisleri kurulacak, ne de termik enerji santralleri kapatılacak. Üstelik bunların yapılmasını zorunlu kılacak bir yasal değişiklik de yapılmayacak.

Çevrenin kirlenmemesi ve gezegenin ikliminin bozulmaması için maliyetleri artırarak ya da bazı sektörlerden çekilerek kazançlarından feragat etmek istemeyen sermaye sınıfı yine kendilerine ait olan medya aygıtlan aracılığıyla bu işin yükünü de emekçi halkın üzerine yıkmaya çalışıyor. Nasıl olsa onlar kemer sıkma uygulamalarından dolayı bu tür kısıtlamalara alışkınlar!

Sermaye sınıfının egemen olduğu ve tüm zorluklara emekçilerin katlanmak zorunda kaldığı kapitalist sistem ortadan kalkmadığı sürece emekçiler dünyanın tüm cefasına katlanmaya devam edecektir.

Antep'ten Bir Mücadele Birliği Okuru

KADİFEKALE'DE YIKIMLAR

Sermaye devleti Kürt halkına karşı terör, soykırım, asimile politikalarını uyguladı ve uygulamaya devam ediyor. Lice'de, Şırnak'ta ve daha birçok bölgede gerçekleştirdiği katliamlarda bunu görebiliyoruz. Diyarbakır'da, Batman'da sokak ortasında insanlar katledildiğinde, Newrozlarda binlerce kurşun insanların üzerlerine yağdırıldığında, Kürt analarını üst üste yığıp topladıklarında ve kameralar önünde kollar kırıldığında da bunu anlayabiliyoruz. Evlerin yıkılıp, köylerin yakılmasıyla da zorla batıya göçü dayattılar Kürt halkına. Hem ucuz iş gücü olarak yararlanacaklardı, hem de asimile politikalarını daha rahat hayata geçirebileceklerdi. Ancak, özellikle son günlerde Kürt halkının yükselttiği serhıldanlar ve birlikte hareket etme bilinci burjuvazinin başka planlar peşine düşmesine sebep oluyor. Göç esasında yerleştikleri emekçi semtlerde de birikteliğini koruyan Kürt halkını dağıtmak ve burjuvaziye rant alanı yaratmak için ev yıkımlarını yaygınlaştırıyor. Kadifekale, Kürt halkının yoğun olduğu bir semt. Ve burada 10-15 yıldır yıkımlar sürüyor. Özellikle de son günlerde hemen hemen haftada bir ev yıkılıyor. Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak, Kadifekale'de yıkımlarla ilgili bir esnafla yaptığımız röportajı sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Yıkımlar için size gerekçe ne gösteriliyor?

Esnaf: Heyelan olduğu söyleniyor. Yıllar öncesinden toprağın altından su verdiler. Toprağı çürüterek heyelana sebep olsun diye. Bu, çok öncelerinden hazırlanmış bir plan.

Mücadele Birliği: Peki yıkılan evlerinize karşılık size ne veriyorlar?

Esnaf: Az parayla evlerimizi satın almaya çalışıyorlar. Bizim ev tapulu olduğu halde üç katlı evimize 29 milyar veriyorlar. Dükkanım var dükkanı hesaplamadılar. Dükkanlar sayılmıyormuş. Kimilerine az para veriyorlar kimilerine çok. Bu şekilde bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Bu yıkımların hesabını onlardan sormayalım diye yapıyorlar.

Mücadele Birliği: Peki bu yıkımların sizce amacı nedir?

Esnaf: Tabii ki bizi dağıtmak, buradaki örgütlülüğü parçalamak asıl amaç. Bizleri apartmanda oturtmaya çalışıyorlar, orada yaşamak istemiyoruz, merkezden çok uzak. Hem evler sağlam değil. Dört beş kişi aynı anda balkona çıksa balkon çöküp gidecek. Bir de etrafı tamamen kapalı. Bir dağın ortasına inşa edilmiş. Verdikleri evin tek girişi ve tek çıkışı var. Yangın merdiveni bile yok.

Mücadele Birliği: Bu durum karşısında siz neler yaptınız?

Esnaf: Bize gelip imza atmamızı istediler. Ama biz atmadık ve buradaki birçok insan da atmadı. Ama atanlar var. Ben kesinlikle arsamı satmayacağım. Evi yıksalar bile arsamı satmam. Bununla ilgili basın açıklamaları da yapıldı. Bizler elimizden geleni yaptık bağımsız bir heyet istiyoruz. Gelip araştırınlar burayı. Evlerimizin yıkılmasını istemiyoruz. 30 senedir buradayız hiç değilse bize istediğimiz yerde bir ev alacak maddi imkanı sağlamları lazım.

Mücadele Birliği: Röportaj için teşekkür ederiz.

Esnaf: Biz teşekkür ederiz.

Tam bu sırada bakkala gelen bir kadın "ben de birşey söylemek istiyorum" diyerek söze başladı. "Bizim eve de 9 milyar veriyorlar. Buradan çıkınca nereye gideceğiz? Bir daire veriyorlar bize ve 9 milyarı ön peşinat olarak alıp gerisini kira öder gibi ödeyecekmiz. Zaten zor geçiniyoruz. Kirayı nasıl ödeyelim" dedi.

Sonuç olarak bizim de burjuvaziye söylemek istediğimiz tek birşey var. Kürt halkını dağıtmak için uyguladığı ev yıkımlarında

İZMİR'DE ORTAK BASIN AÇIKLAMASI

16 Haziran Pazartesi, saat 12.30'da, Konak eski Sümerbank önünden Konak İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne kadar olan kısa yürüyüşte, TMMOB İzmir İl Koordinasyonu ve KESK İzmir Şubeler Platformu'nun gerçekleştirdiği basın açıklaması yapıldı. Eyleme Mücadele Birliği Platformu olarak katıldık. Basın metninde, "Türkiye'de 1963'te gündeme gelen sendika, toplu sözleşme ve grevlere ilişkin yasalar, 1965 sonrası iktidarlarca gaspedilmek istenmiş ve en son 1970'te 274 ve 275 sayılı sendikalar, toplu sözleşme ve grev yasalarında değişiklikler yapılması yoluyla DİSK'in tasfiyesi amaçlanmıştır. Yasa tasarılarının anayasaya aykırılığı temelinde 168 fabrikada 150 bine yakın işçiyi kapsayan 15-16 Haziran 1970 direnişi Türkiye işçi sınıfı tarihinin en önemli sayfalarından biridir. 15-16 Haziran 1970 direnişi sırasında işçilere uygulanan şiddet sonucunda 3 işçi yaşamını yitirmiş, 200 den fazla işçi yaralanmış, 16 Haziran 1970'te sıkı yönetim ilan edilmiş ve 3 ay içinde 5 bini aşkın işçi işten atılmıştır. O dönemi resmeden 'sosyal uyanış iktisadi gelişmeyi aştı' gerekçesiyle gelen 12 Mart ara rejimi ve ardından 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesiyle, kazanılmış olan bütün örgütlenme, toplu sözleşme ve grevle ilgili sendikal haklar gaspedilmiştir.

"Bugün Türkiye sanayisi ve çalışma yaşamında iş sağlığı ve güvenliği önlemleri yok denecek kadar küçük ölçeklerde ve çok parçalı olarak uygulanmaktadır. 4857 sayılı iş yasası gerekli denetimleri esnetmiştir. Bugün işyerlerinde mühendislik ve hekimlik uygulamalarına ilişkin yasal eksiklikler dizboyudur. 50 ve daha çok sayıda işçinin çalıştığı işyerleri için öngörülen 'iş sağlığı ve güvenliği kurulu' oluşumu Türkiye'deki toplam işyerlerinin ancak %1,5 inde geçerlidir. Uzun süredir iş cinayetleriyle gündemimize giren, Tuzla Tersaneleri'nden neredeyse her gün yeni bir ölüm haberi alıyoruz. Tuzla tersanesi adeta ölüm tarlasına döndü. Tersanelerde kuralsızlık, yasa dışılık ve ölümler sürüp gidiyor. Ne tersane patronları, ne AKP hükümeti sorumluluk üstleniyor. İşçileri ve kamuoyunu kandırmaya çalışıyorlar. Bu ölümlerden sorumlu olarak işçilerin dikkatsizliği olduğunu söylüyorlar. 2001 yılından 2007 yılına kadar Türkiye gemi inşaat sanayisinin üretim kapasitesi yaklaşık on kat artış göstermiştir. Yine aynı dönemde ihracat 2.5 milyar dolara çıkmıştır. Gemi inşaat sanayisindeki bu büyük 'başarının' karşılığını patronlar almıştır. Karlar, eşine az rastlanır oranda yükselmiş bu karlılığı gören yabancı sermaye de bu alana göz dikmeye başlamıştır. Bu büyük başarının ardında, çarlıçlık gözler önünde bulunan raporda, üretimin on kat arttığı dönemde iş kazaları nedeniyle ölen işçi sayısı 12 kat artmıştır. Devletinsane tersanede bu seri iş cinayetleri yaşanırken yaptığı tek iş; tersanelerde ölümüne sömürüye karşı örgütlenme hakkını kullanmak isteyen, emeğinin karşılığı olan ücretini almaya çalışan işçiyi kolluk güçleriyle baskı altına almak olmuştur. Bugün Tuzla tersane işçileri iş cinayetlerine, ücretli köleliğe karşı Tuzla tersane işçileri ve onların işçi emekçi dostları konuşuyor, sözlerini grevle söylüyorlar. Gemileri yapan eller hayatı durdurup daha güzel bir iş ortamı ve insanca yaşam mücadelesi için grev bayrağını yükseltiyorlar. Bizler de 16 Haziran'da başlayan Tuzla tersane grevinin yanındayız. İşçi kardeşlerimizle, insanca bir yaşam mücadelemizi birleştireceğiz. Ölümler olmadığı için gündeme gelmeyen fakat sendikalaştıkları için işten atılan 400 YÖRSAN işçisi ile DESA ve TEGA işçileriyle de dayanışmamızı güçlendireceğiz" denildi.

Yürüyüş esnasında ve basın metni okunurken "Yaşasın 15-16 Haziran Direnişimiz", "Her yer Tuzla, Her yer Direniş", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Tuzla'da Ölümler istemiyoruz", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganları atıldı.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

BELEDİYE İŞÇİLERİ GREV KARARINI ASTI

tek bir ses yükseliyor. Sefalet ve açlık. Hem ucuz iş gücü hem de asimile amaçlı göç ettirdiği Kürt halkını Türk işçi sınıfıyla birleştirmiş ve birleşik devrimin yolunu açmıştır.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

24 Haziran günü, Fatih Belediyesi işçileri, belediye kapısına grev kararı astı.

Şubat 2008 tarihinden bu yana DİSK'e bağlı Genel İş Sedikası, İstanbul'da örgütlü olduğu belediyelerde Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerini sürdürüyor. Aylardır süren görüşmeler, belediyelerin uzlaşmaz tavırları nedeniyle, grev aşamasına geldi.

Genel-İş Sendikası 1 Nolu Şube'ye bağlı işçiler, saat

11.30'da, 'Fatih Sarayhanı Parkı'nda toplanmaya başladı. Saat 12.00 civarı Fatih Belediyesi önüne kortej oluşturup pankartlarını açarak yürüyen işçiler polislerle karşı karşıya geldi.

Belediye kapısına grev kararı asıp bunu bir basın açıklamasıyla duyuracak olan işçilerin önü, binayı ablukaya alan polislerce kesildi ve binaya yaklaşmalarına izin verilmedi. Belediye işçileri, "Sözleşme Hakkımız Engellenemez", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Direne Direne Kazanacağız" sloganlarıyla bu polis engellemesine karşı koydu. Belediye işçileri, "ne olursa olsun" belediye girişine ulaşarak açıklamalarını orada yapmaya kararlıydı. Belediye binasının karşı kaldırımına çıkarak basın açıklamalarını orada yapmalarını isteyen polisin isteğini kabul etmeyen Genel İş, "Grev Kararı"nın "işyeri kapısı"na asılması gerektiğini, bunun yasal bir süreç olduğunu söyleyerek polisin buna engel olamayacağını söyledi ve burasının kendi işyerleri olduğunu da dile getirdi. Süren tartışmaların ardından, polis belediyenin girişini açmak zorunda kaldı.

Belediye binası önünde yapılan açıklamada, "değerli basın emekçileri... işte görüyorsunuz. İki yılda bir periyodik olarak tekrarlanan bir durum. İşte işverenin ve polisin önümüze koyduğu engeller. Çalıştığımız belediye binası önünde basın açıklamamızı yapamıyoruz." dendi. Sık sık sloganlarla kesildi konuşmalar. Sözü, dört aydır süren görüşmeler hakkında bilgi vermek için Genel-İş TİS Daire Başkanı İsmail Özhamarat aldı. Özhamarat, "Birilerinin 1 Mayıs fobisi devam ediyor. Burada yasal, anayasal hakkımızı kullanmaya çalışıyoruz. Bakın bize nasıl muamele ediyorlar. Yani bu ülkede demokratik hak ve özgürlükleri hayata geçirirken rezil olmaya çalışmak gibi özel bir gayret var. Ya bu yasayı iptal edersiniz; yasadışı ilan edersiniz bizi (ki yabancı da değiliz bu uygulamaların), ya da bu hakkı kullanmamıza engel olamazsınız." diye başladı konuşmasına. Yapılan görüşmelerin olumsuz sonuçlanması nedeniyle grev kararı aldıklarını aktardı.

Genel İş Sendikası, 25 Haziran günü Küçükçekmece Belediyesi, 26 Haziran günü de Beykoz Belediyesinde basın açıklaması yaparak grev kararı yapacaklarını duyurdu.

Grev kararının belediye binası kapısına asılmasından sonra eylem sona erdi. □

NAKSAN'DA SÖMÜRÜ HORTLADI

Antep Organize Sanayi'sinde bulunan NAKSAN Holding, sömürünün şiddetini iyice arttırıyor. Aylık bordroda daha önce binlerce işçiyi çocuksuz gösteren dini bütün holding patronu, ayrıca gece vardiyasında çalışmayı yok sayıyor. Bunun yanı sıra gece mesaisini de yok sayıyor, binlerce işçiyi asgari ücretli gösterip ayrıca elden para veriyor. Daha önce kar amaçlı başlatıldığı TOKİ konut projesinde halen TOKİ'den ev alan işçileri zor durumlara sokuyor.

Oysa geçen yıl sistemin gazetelerinde böyle bir hayırsever patron görülmedi naraları atılıyordu. Gazetenin biri, patron yandaşı bir işçiyle röportaj yapıyor. İşçi aynen şöyle söylüyor "Allah razı olsun Osman beyden, sayesinde ev sahibi olduk", muhabir soruyor "Kaç yıldır çalışıyorsunuz", "13 yıl" diye cevap veriyor işçi. 13 yıl hayırsever patrona kölelik yapıyor ve bir ev alacak kadar para kazanamıyor. Bu da yetmezmiş gibi asgari ücretin altında tazminatı hesaplanıp eve peşinat sayılıyor. Yani çıkış-giriş yapılıyor.

Sessiz kalınınca sömürünün şiddeti daha da arttı, yeni iş kanunları çerçevesinde patron kar amacıyla, tazminatlar için belli bir fon oluşturacak. Kısıtlı olan ev fırsatı tekrar gündeme geldi, çıkış-giriş yapılması için. Sonradan öğrendim yeni bir taktik daha geliştirmişler. Güya bazı kişilerin işe giriş formu kayıp olmuş da yeni form yeni tarihe göre doldurulup imzalanacakmış. 5'er 10'ar gruplar halinde yapılıyor. Bu kadar da olmaz. Ve işçiler böyle oyunlara geliyorlar. Peki "demokratik" devletimizin denetim kurumları nerede, hiç mi denetlenmez binlerce kişinin çalıştığı sömürü yuvası? Bir de dini kitap dağıtıyor işçilere. Kul hakkı yiyen, işçileri açken ağzından burnundan taşacak kadar tıka basa karnını doyan, 10 tane son model araba parasına oğluna araba alan dini bütün biri patron. Bir de fabrikanın çeşitli yerlerine dev yazılar yazmış "Biz Bir Aileyiz", "Burası Bizim Evimiz", "Hepimiz Birimiz Birimiz Hepimiz İçin", "Alt Kat Üst Kat El Ele Yürüyelim Hedefe" "Dokuma Bölümü 1600 Tona"...

Aylar öncesinde NAKSAN baskı bölümünde yanan Ziya Yolal, arkasında 2 çocuğunu eşini bırakıp can verdi. Yasal işlemlere başvurmasınlar diye önce ailesini size ev alacağız vaadiyle kandırdılar, olay yatışınca hiçbir şey almadılar. Oysa aylık bordroda çalışılmayan gece saat 02:00 sıralarında yanmıştı ve canlı bomba olan baskı bölümünde hiç bir önlem yoktu. Sonradan yangın battanileri serpiştirdiler fabrikanın çeşitli yerlerine, yani işçinin gözünü boyamak için.

NAKSAN'da sömürücüler işçi denizine hiçbir şekilde kurtulma şansı tanımıyor. Tabii patron bu, görevi sömürmek ve cebini yedi sülalesine yetecek kadar doldurmak.

Biz işçilerin ise tek kurtulma yolu var. Bu yol bütün bu sömürüye son verecek bir örgütlenme içerisine girerek harekete geçmektir. Kendi kollarımızdan başka hiçbir güç bizleri kurtaramayacak.

Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/ Antep

Gelişmekte Olan Koşullar Gösteriyor ki: ZAFER YAKINDA

Kapitalizmin uzlaşmaz çelişkilerinin yarattığı ekonomik bunalım, koşulları "sosyal patlama" yani "ayaklanma"ya doğru olgunlaştırırken karşı-devrim cephesinde telaş, korku, endişe birbirine karışmış.

Yönetim organındaki dalaş, iktidar ve muhalefetin birbirinin kuyusunu kazma çalışmaları baskı aygıtı devleti emekçilere teşhir ederken; burjuvazi, bunalımı atlattırmayı beceremeyeceği korkusuyla harekete geçti. Tüccarı, sanayicisi, işadamları, ekonomisti toplanıp yanlarına işçi temsilcileri (!) sendika başkanlarını çağırarak bunalımı kendi lehlerine atlatacak çözüm arayışlarına girdiler.

Burjuvazi neden bu kadar korkuyor?

Bütün işi burjuvazinin ihtiyacı olan yasama çalışmaları ve yabancı burjuvaziyle ekonomik ilişkilerin zeminini hazırlayacak bürokratik çalışmaları gerçekleştirmek ve niteliğini gizleyip ezilen kesime baskı uygulamak olan hükümet, görevini layıkıyla yerine getiremiyor. Bu hükümet, burjuvazinin isteklerini not edip yeni anayasa hazırlığı kampına girmiş, Arap sermayesi karşısında diz çökmüş, bir yandan AB'ye yaranmaya çalışırken bir yandan ABD'nin Ortadoğu Projesi'nin bir parçası olan 'ılımlı İslam' modelini oluşturmak için kurumlarında düzenlemeler yapmış... Devrimi ezme için karşı-devrimi örgütlemekle kalmamış, Dışişleri Bakanı'nı taraftar bulmak için bir emperyalist ülkeden diğerine, Ortadoğu'dan Avrupa'ya koşturmuş, yeni silah ve savunma teknolojileri anlaşmaları yapmış.

Kapitalizmin ekonomik bunalımı derinleştikçe, devrim güçlendikçe hükümetin bu çalışmaları bir bir başarısızlığa uğruyor. Böylece burjuvazinin güveni azaldı.

Bir yanda idareyi elinden kaçırarak hükümet, bir yanda devrimci güçlerin nitelikli çıkışları: Telekom grevi, tekel işçilerinin direnişi, ülke genelinde çeşitli üretim alanlarındaki işçilerin grevleri, işçilerin güvenlik güçleriyle çatışmaya kadar varan eylemleri, Kürt halkının 8 Mart'taki, Newroz'daki sokak çatışmaları, SSGSS yasasına karşı ülke genelindeki eylemler ve iki saatlik iş bırakma eylemi...

Bir yanda 1 Mayıs Taksim çatışmalarıyla güç ve bilinç biriktiren emekçiler, bir yanda doruk noktasına ulaşmamış bunalımın devrimin önünü açarak ilerlemesi.

Bütün yaşananlar burjuvazinin korkusunun yersiz olmadığını kanıtı.

Devrimin nesnel koşulları böyle hızla olgunlaşmaktayken, zafer mi yoksa daha derin bunalım mı sorularının belirleyeni öznel koşullar olacaktır. Öznel koşullar, marksist-leninist ideolojiyle bütünleşmiş proletarya partisinin varlığı ve öncü sınıf proletaryanın ileri kesimlerinin iktidarı yıka- cık bilince erişmiş olmalarıdır.

Ülkemizde 17 yılı aşkın süredir geliştirdiği politikalarla devrimin politik öncü gücü olduğunu kanıtlayan Leninistler var. Asıl belirleyici öznel koşula, işçi sınıfının, emekçilerin durumuna gelince... İşçiler kapitalizmin çelişkilerini en yoğun yaşayan sınıf olarak demokratik, sendikal eylemlerde devrimciliğini ortaya koyuyor. İşçiler, diğer ezilen kesim iş-

sizler ve yoksul emekçiler, demokratik grupların yoğun olarak bulunduğu eylemlerde, bu demokratik grupların uzlaşmacı politikalarını aşip, güvenlik güçleriyle çatışıyorlar.

Nesnel ve öznel koşulların durumuna rağmen ayaklanma, devrim henüz olmamaktaysa nedeni, ezilen büyük kitlelerin burjuvazinin güvenlik güçlerini alt edip sosyalizmi kurmakta politik öncülük yapacak güçlü ve güvenilir kimse-lerle yollarının kesişmemesi.

Devrim önünü açarak gelişir. Kitleler eylem anında öz- gürlüklerine giden yolu takip edecek, Leninistlerin öncülü-ğünde ilerleyeceklerdir. Bunun için Leninistlerin devrimci potansiyel taşıyan bütün kitle eylemlerinde yer alması gerekiyor: Yoksul semtlerde yıkıma karşı eylemlerde, grevlerde, sendikal eylemlerde ve kendi doğallığında ortaya çıkıp gelişen daha farklı birçok eylemde yer alması, işçi sınıfının en ileri kesimlerini örgütlemesi ve emekçi kesimlerin destek ve güvenlerini kazanması gerekiyor.

Leninistler, taktiklerini bulunduğu her yerde uygulayabilmesi için kendi içinde birbirine güçlü bağlarla bağlı olmalı ve kolayca iletişim kurabilmelidir. Kadro ve kadro adayları, tek başlarına kolektif gibi hareket edebilmeleri için teori ve pratikle çelikleşmelidir.

Devrim bu kadar yakınımızdayken bizler, daha çok öz- veri, daha çok moral motivasyon taşıdıkcça, zafer, ezilen halklarındır, yoksul emekçilerindir, sömürülen işçilerindir. Zafer bizindir. Bunun sonrasında burjuvaziye kalan, kaçacak yer bulma telaşına girmektedir.

Akdeniz'den Bir MB Okuru

TUZLA COŞKUSU

Merhaba,

Biz Sarıgazi'den Tuzla işçisinin 16 Haziran grevine gittik. Giderken çok heyecanlıydık ilk defa tersaneye gideceğimiz için. Ben böyle geçeceğimi bilmiyordum. Çok güzel geçti. Sloganlarımızla işçilere destek verdik. Hala- lar çektik, marşlar ve şarkılar söyledik. Ama en önemlisi oradaki insanların coşkusuydu. Orası çok kalabalıktı. 5 bin kişi vardı. Biz pankartlarımızı astık. Her zaman slogan atıyorduk. Bir görevli bize gelerek "böyle slogan atmayın, işçilerin ölümleriyle ilgili slogan atın" dedi. Bizden bir görevli dedi ki, "sosyalizm kurulursa böyle ölümler olmayacak. Ondan biz de sosyalizmle ilgili sloganlar atıyoruz." Sloganlarımıza devam ettik.

Normalde saat 19'da bitecek olan grevin doyumuna ulaştığı ve bitirilmek istendiği söylendi. Herkes pankartlarını topladı. Biz de topladık. Ve böylece bir 16 Haziran bitmiş oldu. Gelecek 16 Haziran'ı mutlulukla bekliyoruz.

Sarıgazi'den DÖB'lü Bir Öğrenci

GENÇ RUS İŞÇİLERLE SÖYLEŞİ

Gönen'de 7-15 Haziran arasında gerçekleşen "Dünya Genç İşçi Buluşması"na Rusya'dan da bir heyet katıldı. 20'li yaşlardaki genç sendika temsilcilerinden oluşuyordu heyet. Tabii 35 yaşındaki Andrey Lipin'i saymazsak!.. Rus işçi temsilcileriyle Rusya'nın bugünü, yaşanan değişimler, siyasal gelişmeler üzerine sohbet etmek istedik.

Mücadele Birliği: Rusya dendiğinde sadece bugün değil, yakın geçmiş geliyor aklı. Çünkü bu yakın geçmiş, Rusya'nın bugünü üzerinde belirleyici etkide bulunuyor. Dünyanın bu ilk sosyalist ülkesi, 1991 karşı-devrimi sonrasında çalkantılı dönemler yaşadı. Sosyalistler olarak biz, Rusya'daki ve eski Sovyet coğrafyasındaki gelişmeleri, dışardan da olsa, sürekli takip ettik. Sizler ise tüm bu dönemi bizzat yaşadınız. Bu yönüyle bu söyleşide, sizlerin, bu süreci bizzat yaşayanların gözlem ve görüşlerini öğrenmek istiyoruz. Haliyle sorularımız bu doğrultuda olacak. (Burada hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. "Biz o dönemi yaşadık ama çoğumuz o dönemde çok gençtik. İlkokula gidiyordum. ... Ben o dönemleri çok iyi hatırlıyorum. Onu yaşamış olan gözlemleri olan bir kişi olarak bazı şeyleri söyleyebilirim...")

Kendinizi tanıtmayı rica ederek başlayalım.

Andrey: Benim adım Andrey, Uluslararası Gıda, Tarım, Otel, Restoran, Yemek Hizmeti, Tütün ve Bağlantılı İşler İşçileri Örgütleri Birliği (IUF)'un Rusya örgütlenmesinde uluslararası kordinatör olarak çalışıyorum. IUF, bu sendikaları uluslararası düzeyde birleştiriyor. Türkiye'den IUF üyesi Tek Gıda iş sendikasıdır.

Olga: Nestle'de çalışıyorum. Ben operatör işçisiyim. Fabrikada kitkat çikolata üretilen şirketin işçisiyim.

İvan: Ben de IUF'de koordinatörün. Andrey'le sorumlu olduğumuz şirketler farklı.

Tatyana: Coca cola'da çalışıyorum. Sibirya bölgesinde işyeri sendika temsilcisiyim.

Roman: Efes'in Moskova fabrikasında çalışıyorum. Şoför olarak çalışıyorum.

Mücadele Birliği: Rusya'nın bugünkü iktisadi ve toplumsal yapısı, işçilerin ekonomik durumları, işçilerin ekonomik ve siyasal örgütlerinin durumu hakkında bilgi

verebilir misiniz?

Andrey: Son derece genel bir soru. Rusya'nın parlamentosunda bir çok siyasi partiler bulunmakta. Komünist partisi var. Parlametoda bu partinin haricinde bir sol

parti bulunmuyor. Milletvekilleri de var. Onlar sol görüşlü bağımsız milletvekilleri. Siyasi parti olarak bulunmamaktadırlar. Tabii arkadaşlar benim görüşümle hemfikir olmayabilirler.

İvan: Bu komünist parti eskiden kalan bir parti. İşçilerle olan ilişkisi sorgulanacak düzeyde. Sizden şöyle bir ricamız olabilir mi acaba, siyasal olan sorular sorulmamasını rica ediyoruz, çünkü sendikayla ilgileniyoruz.

Mücadele Birliği: Ekonomik örgütler derken sendikaları da kastetmiştik. Rusya'da genç işçilerin sendikal örgütlenmesi ve yaygınlığı ne durumdadır?

İvan: İşyerinde birisi işe girdiği zaman, orada olumsuz bir muamele ile karşılaştığında, çalışıyor ama karşılığında hakkını almıyorsa, insan doğal tepkisi olarak sendikalaşıyor.

Mücadele Birliği: Bu oran yüksek midir?

İvan: İnsanlar önce duyarsız davranıyor, siz örgütü kurun ondan sonra biz katılırsınız şeklinde davranış sergiliyorlar. Biz sendikayı kurarken 100 kişi kadardık. Çalışma koşulları düzeliyor ve haklarımızı elde ediyoruz mücadelemiz sayesinde.

Tatyana: Biz sekiz kişi ile sendikayı kurduk. Haksızlığa karşı eylem yaptık. Haklarının ihlal edilmesi, maaşlarının eksik verilmesi nedeniyle sendika kurmaya karar verdik. Sendikanın kurulması için Rusya'nın yasaları gereğince üç kişi gereklidir. Bunun sonrasında çalışma grafiğini düzenlemeye çalıştık.

Mücadele Birliği: Üç kişi diyelim sendika kurdu. O işyerinde toplu sözleşme hakları var mı?

Andrey: Yok. Onun için %51 gerekiyor. İşveren isterse bu sayı olmadan da toplu iş sözleşmesi imzalayabilir. Bizim sayımız 15 kişiydi

Olga: Bizim sendikaya genç işçileri çekmek çok zor. Onlar, genelde dışardan gözlemleyip, sendikanın kendileri iç hak kazandığını görüp ondan sonra üye olmak istiyorlar. Zorluklara girişmek yerine hazıra konma davranışı sergiliyorlar. Bizim sendikamız eskiden kurulmuş bir sendika, yani SSCB zamanında. SSCB dönemlerinde bu işletmelerde sendikalar vardı. Bizim sendika o dönemde kurulmuş bir sendikaydı. Tabii yani biz bununla gençlerin herhangi bir şekilde mücadelecisi olmadığını da ifade

etmiyoruz. Bilinçli olan gençlik de var. Haksızlıklara karşı çıkan, bilinçli olarak kendi iradesiyle sendikalara üye olan gençler de bulunmakta. Ama onlar az.

Mücadele Birliği: Putin gençliği diye bize yansıyan şeyler var?

Andrey: Evet, Putin gençliği diye bir şey var. Bu örgütlenme ve bunun başkanları çok hızlı bir şekilde değişmektedir. Bu dikey olarak örgütlenen bir teşkilat. Devlet tarafından örgütleniyor, istenilen zaman toparlıyorlar, istenilmediği zaman dağıtılıyorlar. Bunlar daha çok para aracılığıyla bir araya getiriliyor. Rusya'nın ücra köşelerindeki gençlere para verilerek, onları Moskova gibi merkezlere götürüp, Putin'i destekleyen eylemlere katılmalarını istiyorlar.

Mücadele Birliği: Gençleri çekmek zor denildi sendikalar. Bu tip Putin gençliği türü örgütlenmelerin etkisi nedir? Bunlar paramiliter örgütler mi? İşçilerin örgütlenme faaliyetleri önünde engel oluyor mu?

Andrey: Öncelikle Putin gençliği daha çok liselerde okuyan, üniversitelerde okuyan öğrencilerdir. İşçiler değildir. Tabii ana amaç, sadakatli ve "vatansever" gençliği yaratarak Putin'in politikalarını destekleyen kişileri yaratmaktır. Bir kamp kurdukları zaman kamplarında askeri oyunlar oynuyorlarmış.

Mücadele Birliği: Genel olarak devlet sektörü ve özel sektör arasında fark nedir? İşçilerin bu iki tür işletmedeki durumları nedir, hem örgütlenme hem de ekonomik olarak?

Andrey: Devlet şirketi demek görece bir durumdur. Gasprom'u örnek verelim, bu her ne kadar devlet şirketi olarak geçiyor olsa da orada kişilerin de hisse senetleri var. Oran nedir bilmiyorum ama büyük yüzde devlete ait. Burada alınan kararlar devletin izni olmadan alınmaz. Tamamen devlete ait bir şirketten söz etmek neredeyse mümkün değil. Çok az.

Mücadele Birliği: İşçilerin durumu nasıldır? Efes ve Gasprom'u karşılaştırdığımızda?

Andrey: Efes kendi iş alanında karşılaştırma yapabilir ama Gasprom enerji alanında çalışıyor.

Mücadele Birliği: Aynı işkolunda düşündüğümüzde?

Olga: Yani biz ancak şöyle bir karşılaştırma yapabiliriz. Uluslararası işletmelerle, yerel işletmeler arasında karşılaştırma yapabiliriz. Bir sektördeki herhangi bir şekilde ulusaşırı şirketlere iyi demiyorum, kötü de demiyorum. Bazı artıları oldu, bazı eksileri de oldu. Olumlu etkiler olarak şunları ifade etmem gerekir. Bizim şirketimizde önceden üretim esnasında böcekler dolaşırken, şimdi tertemiz. Bu bir artıdır. İşyerindeki sağlık koşullarının sağlanması yönünden daha iyidir. Mesai açısından ise daha kötü bir durum söz konusu.

Mücadele Birliği:

Türkiye'de sendikalar geçim endeksi gibi şeyler belirlerler. Bu hesaplanırken, banna-beslenme gibi giderlerin yanı sıra sağlık hizmetleri, eğitim vs. eklenir. Rusya'da işçilerin aldıkları ücret nereye denk düşer? Bize yansıyan rakamlara baktığımızda biz akıl erdiremiyoruz. 50 dolar-100 dolar maaşla Rusya'da bir işçi nasıl yaşayabilir?

Olga: Çok kötü ağır koşullarda yaşıyor. Biraz önce sözümü bitirmemiştım. Çokuluslu şirket olan Nestle'de bizim maaşımız ile diğer çikolata üreten özel şirketin maaşını karşılaştırdığımız zaman, bizim maaşımız daha yüksek. Biz kendi maaşlarımızı yükseltmek için greve gittik. İşveren bize, siz ne yapıyorsunuz, sizin ortalama maaşınız eyaletlerinkinden yüksek diyor. Diğer ülkelerin Nestle çalışanlarının maaşı ile karşılaştırdığımızda bizimki çok az. İsviçre'deki fabrikada çalışanlarınkinden bizim maaşımız on kat daha az.

Bir de, maaş verilirken resmi kayıtlara 200 dolar geçiyorsa, işçi 300 alıyordu. Kayıtlara geçmiyordu. İnsanların gerçekten aldıkları maaşın genel ortalaması aldıklarından yukarıdadır. Ortalama gerçeği yansıtmıyor bu.

Mücadele Birliği: Şu anda Rusya'da ev kirası bir işçinin maaşının kaçta kaçdır?

Andrey: Şehir merkezi ile şehir kıyılarında kiralar değişiyor. Ortalama söylersek bir işçinin maaşı bir kiraya gitmektedir. İki kişi ancak bir ev tutabiliyor. Ya da anne-babalarının yanında yaşıyorlar. Akrabalarıyla yaşıyorlar. Mesela bazıları şanslıdır, eskiden beri evleri vardır. Ev kendinin ise, kira ödemiyorsa maaşının yüzde 20'si su elektrik gibi faturalara gidiyor.

Mücadele Birliği: İşçi tek başınaysa, ev kirayı geçimini sağlaması imkansız mı?

Andrey: Evet bir kişi yaşayamaz. Ancak üst düzeyde bir yöneticiyse yaşayabilir.

Mücadele Birliği: Peki böylesi bir durumda neden işçi sınıfının genel ve yoğun bir hareketi yok? Ya da bize yansımıyor?

Andrey: Bir hareketlenme yok, aslında var da büyük bir hareketten bahsedemeyiz. Bunu Rus halkının sabrına vermeliyiz. Bizim bu durumumuz kötü sayılıyor. Bu durumun daha kötüsünü 90'lı yıllarda yaşadık. İnsanlar bu dönem büyük açlık çektiler. İnsanlar açlıktan ölmediyse, köylerden gelen yiyeceklerle yaşamlarını sürdürdükleri için. Ama büyük hareketler artıyor, işçi huzursuzluğu giderek artmaktadır.

Mücadele Birliği: Daha sırtları duvara dayanmadı diyorsunuz yani?

Andrey: Tabii ki Ruslar son derece zor koşullarda çalışıyorlar. Rusların bu kadar sabırlı olmaları, şaşırtıcı olabilir. Rusya'nın yakın geçmişine bakacak olursak, bundan daha zor koşullarda yaşamışlardır. I. dünya savaşı, iç savaş, II. dünya savaşı dönemlerinde büyük zorluklarla çalıştılar. Zorluklarla yaşamaya alışkın bir halk. İyi koşulları hiç yaşamadılar belki de. Bu kötü bir koşul ama çok da kötü değil.

Mücadele Birliği: Diyelim özellikle eski kuşakların özelliği bu. Peki yeni kuşak?

Andrey: Tabii genç işçiler de örgütleniyor işyerlerinde. Tabii ki bu süreç son derece yeni bir süreç, yeni yeni oluşmaya başladı. Ben buraya gelmeden önce genç işçiler tarafından yeni bir sendika kuruldu. Gençler varolan durumu sorgulamaya başladılar.

Mücadele Birliği: Seninle daha önce konuşmuştuk. Bu yüzden bu soruyu özellikle genç işçilere sormak istiyoruz. En azından birebir yaşanmamış olsa da SSCB ve sonrası üzerine genel olarak fikirleriniz nedir?

Tatyana: Herkesin kendi görüşü vardır. Ben anne-babam hakkında bir şey söyleyemem. Ben daha çok küçükken SSCB dönemini bugünle karşılaştırdığım zaman ailem çok çok kötü koşullar altında yaşıyordu. Ve onlar o döneme geri dönmek istemiyorlar. Şu an ekonomi büyümektedir. Maaş ve para kazanmak için daha fazla olanak var. En basitinden gıda ürünlerinde çeşitlilik, tekstilde, birçok alanda büyük bir çeşitlilik var. Mesela eskiden okula giderken öğrencilerin hepsi aynı kıyafetleri giyerken, mağazalardan herkes karnelerle alışveriş yapıyordu. O dönemle bu dönemi karşılaştırmak istersek benim kişisel görüşüm olarak şimdiki dönem daha iyi.

İvan: Ben doğduğumda SSCB vardı ama okula gittiğimde yoktu. Yani okuduklarım ve babam, büyükannem, dedemlerin söylemlerinden yola çıkarak bir sonuçta varıyorum. Benim SSCB bakışım negatiftir, olumsuzdur. 30'larda olan pozisyonlar, ve kolhozlarda ücretsiz olarak çalışmaları... Onların çalışmalarının sonucunda ancak bir çizgi atılıyordu ve biraz buçday veriliyordu. İnsanlar bunun için çalışıyorlardı. O

dönemin tabii ki sosyal hakları diğerlerine göre çok fazlaydı, mesela her yıl geziye gidiyorlardı devlet hesabına. Benim ninem de hiçbir şey vermiyorlardı.

Roman: Ben SSCB yıkılırken ilkokula gidiyordum. Bir limonata içtiğinizde size boş şişe kalıyordu. İki boş şişeyi götürüp mağazada çalışanın tezgahına koyduğumuzda, dolu bir şişe veriyorlardı. Veya parasını veriyorlardı. Şimdi aynı şeyi yapsak, bir mağazaya götürsek o iki boş şişeyi kafamızda kırarlar. Daha önce daha kötü yaşadıklarımızı nasıl iddia edebiliyorlar! Şimdi her şey var doğru ama onları alacak kimsenin parası yok. Önceden insanlar sıraya durarak ev alabiliyorlardı ama şimdi alamıyorsun. Örneğin benim babam bir ev alabilirdi. Mesela benim babam on sene çalışarak bir ev alabilirdi.

Olga: Roman'ın da İvan'ında görüşlerini destekliyorum. SSCB döneminde her şey negatif olmadı pozitif yönleri de vardı. Tanya'yı da destekliyorum, biri için kötü olan bir diğeri için iyi olabiliyor. Artıları da vardı eksileri de vardı. Ben hepsiyle hem fikirim.

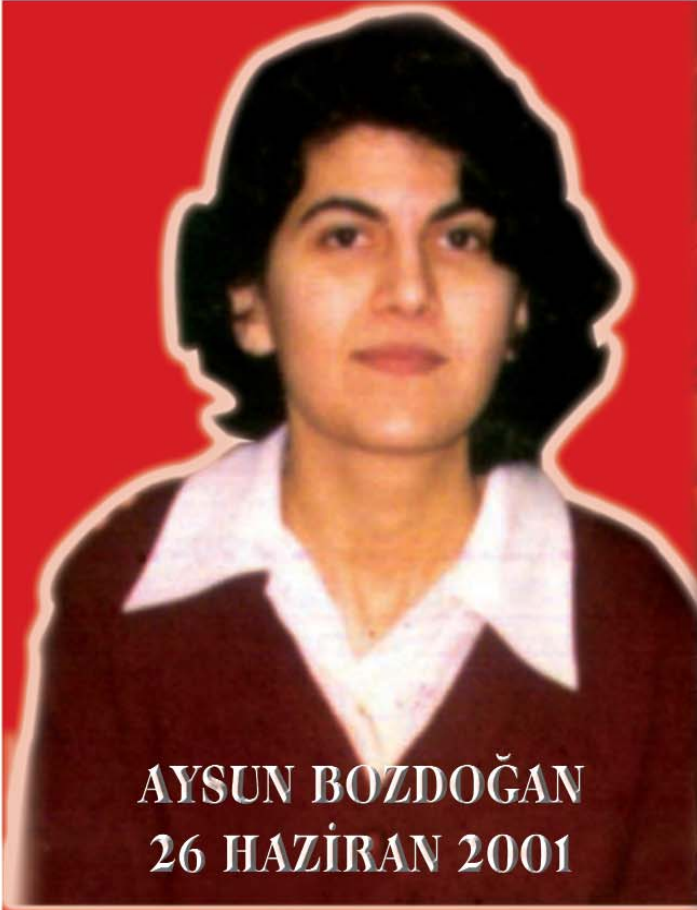
Andrey: Konuşmamız epey uzadı, kapatmak gerekiyor. Ben birşeyler söyleyeyim. Bu yeni sistem toplumun çoğunluğu için eski sosyal güvencelerin ve hakların ellerinden alınmasını ifade ediyordu. Bazıları için bunlar önemli değil, onlar için önemli olan zenginleşmek, daha fazla para kazanmak. Zengin insanlar nüfusun %15'ini oluşturmaktadır. Sosyal sınıflı toplum arasındaki farklılaşma çok büyüktür. %3 çok çok zengin onun dışında ise %10 15 orta sınıfa maledebileceğimiz bir kesim var, diğerleri çok fakirler. Yani bir işçinin kendi maaşıyla bir evde kalıp, kendi kendini insani koşullar altında geçindirememesi, yalnızca bu bile, kendiliğinden olayı açıklayan bir durumdur. SSCB'de yaşamış olan birisi olarak söylüyorum. Okula ücretsiz gidebiliyor olmak, geçinebiliyor olmak, üniversitede okuyabiliyor olmak, hastalandığı zaman istediğim operasyonu ücretsiz olarak yaptırabiliyor olmak... benim için çok çok güzeldi. Benim için zengin olmak önemli değil. Çok çok zengin olup, etrafındaki insanların fakirlik içinde olmaları...

Mücadele Birliği: Teşekkür ediyoruz.

28 HAZİRAN 2008 GAZİ

29 HAZİRAN 2008 ADANA

AYSUN BOZDOĞAN
26 HAZİRAN 2001

26 HAZİRAN 2008 TAKSİM